

ZÁMEČEK

Nový web

www.zamecek.net

**STARTUJEME
1.6.2013**

[ZPRÁVY Z DD](#) | [REPORTÁŽE](#) | [ROZHOVORY](#) | [BÁSNÍČKY](#) | [PŘÍBĚHY](#) | [NEZISKOVKY](#) | [NÁZORY](#) | [REDAKCE](#) | [KONTAKT](#)

Děti z DD Házev zvítězily na plaveckých závodech v Házev

[Více](#)

Vyhledávání

[HLEDAT](#)

14. 04. 2012

O postupujících je již rozhodnuto

[Středočeský kraj](#) | [DD Ústí - Středočeský kraj](#)

V Ústí nad Labem se již tradičně hrál první kvartální turnaj 4. Celostátního fotbalového turnaje dětských domovů.

[Jan Novák](#)

Přečteno: 50x

Dětské domovy

[Hlavní město Praha](#)

[Středočeský kraj](#)

[Jihočeský kraj](#)

[Přehled krajů](#)

[Karlovarský kraj](#)

[Ústecký kraj](#)

[Liberecký kraj](#)

13. 04. 2012

Zázitky ti nikdo nevezme

[Středočeský kraj](#) | [DD Ústí - Středočeský kraj](#)

Netrpělivě čekáme, jestli dorazí i náš nejlepší tanečník Patrik...

[Jana Šrámková](#)

Přečteno: 50x

Akce

[Duhový svět pinů přiblíží](#)

[Workcamp](#)

[Volání zářivou](#)

[Archiv akcí](#)

13. 04. 2012

Duhová brána

[Středočeský kraj](#) | [DD Ústí - Středočeský kraj](#)

Zasvěcená krajina, sněhové vločky padají z oblaků a kolem nás spouští přehled sněhu.

[Jana Šrámková](#)

Přečteno: 50x

Top články

[1\) Správná šance](#)

[2\) Lapač na Tečku](#)

[3\) Pohádkový discoloos v Uhřetě](#)

13. 04. 2012

Probouzení jara

[Středočeský kraj](#) | [DD Ústí - Středočeský kraj](#)

O posledních přírodních si pro nás tady připravily opravdu nativní program. V pátek proběhla dobrodružná odpolední výprava po okolí Hor Sväté Kateřiny.

Časopis Zámeček

Video

[Lyžařský výcvik 2013](#)

[Bosovská dráha - Dolní Morava](#)

2013?

Není to tak dávno, kdy jsme vám posílali vánoční číslo Zámečku, a už za sebou máme čtvrt roku 2013. Jak jste na tom? Už jste splnili čtvrtinu vašich plánů nebo pořád spíte zimním spánkem?

Já musím za redakci Zámečku říct, že jsme dokonce v předstihu. Připravili jsme doslova „revoluční“ číslo, které má dva začátky, ale žádný konec. Na polovinu dubna chystáme sraz dětské redakce Zámečku – jeho kapacita se zaplnila rychleji, než jsme si mysleli. A zároveň chystáme nový web.

Takže už máme splněno? To vůbec ne. Už teď plánujeme číslo 111 a předběžně i další dvě, která letos vyjdou. A budeme v nich – kromě jiného – podrobně sledovat situaci kolem „rušení“ dětských domovů. Budeme hlídat, jestli platí slib státu, že změny neovlivní životy těch z vás, kteří spokojeně žijete ve svém domově a nehodláte na tom nic měnit. A jestli platí to, že se nikdo nový do domova nedostane jen proto, že jeho rodiče nemají peníze a přitom chtějí svou situaci řešit.

Ale nesmíme zapomínat, že starosti českých DD jsou malicherné proti tomu, co se děje jinde. Třeba na Ukrajině, kde někteří z vás byli se Zámečkem. Vláda utratila „všechny prachy“ na zajištění loňského fotbalového Eura a dnes je na mizině. Domov v Mukačevu, se kterým spolupracujeme, se kvůli tomu ze dne na den zavřel a děti tam chodí už jen do školy. Na jídlo, elektřinu a vytápění, aby mohly v domově nocovat, už státu nezbyývají peníze. A kde budou kluci a holky spát nikoho moc netrápí.

Hezké jaro!

Vladislav Sobol - Flík
předseda
redakční rady

Startujeme 1. června! www.zamecek.net

Další číslo Zámečku dostanete v červnu, ale ještě před tím se stane jedna mimořádná událost. Ve sponzorské spolupráci s agenturou CyberFox chystáme revoluční proměnu našich internetových stránek www.zamecek.net, které dostanete jako dárek ke Dni dětí.

Nový web bude sledovat vše zajímavé, co se děje v dětských domovech. Soutěže, turnaje, akce, koncerty i „obyčejné“ výlety domovů. Slovo obyčejné je v uvozovkách schválně, protože žádný výlet není obyčejný a vždy se na něm přihodí něco zajímavého. Bude jen na vás, abyste o všech zajímavostech z vašeho domova dali vědět i ostatním. Každý domov totiž bude mít na webu svou rubriku a bude jen na něm, jak ji zaplníte. Na webu najdete nejen zprávy z domovů a reportáže, ale taky fotky a dokonce i videa z akcí – i ty můžete posílat sami za svůj domov. Třešničkou na dortu budou soutěže a hlavně příběhy Cibule a Kebule. Teď už zbývá jen to, abyste si začali namáhat své vlastní kebuly a přemýšleli, co nám na web (i do Zámečku) o životě ve vašem děláku pošlete.

Franta Berger
webmaster

frantisek.berger@zamecek.net

Zámeček odměňuje

Kredit na mobil ve výši 300,- Kč získávají autoři:

- Ivana Šanová, DD Semily
- Rajko Balog, DDŠ Králíky
- Eva Šiváková, DD Ústí-Štřekov

Příště odměníme kreditem pět nejlepších redaktorů!

Nejmilejší koncert za dvěmi!

Už je to tady! Po roce startuje seriál regionálních kol Nejmilejšího koncertu, která se uskuteční v Třebenicích, Přerově, Bruntále, Staňkově, Ševětíně, Rumburku i na dalších místech. A po krásných koncertech plných nervů postoupí nejlepší z vás na celostátní přehlídku, která se letos odehraje na Karlštejně.

Pro ty, kteří do celostátního kola nepostoupí, připravujeme do příštího čísla velkou reportáž z Karlštejna. Takže těšit se můžou všichni!

Red
redakce@zamecek.net

Zámeček podporují

MŠMT ČR

Nadace Terezy Maxové dětem

Nadace ČEZ

The Kellner Family Foundation

AGROFERT HOLDING, a.s.

Kateřina Matějková, Praha

Ing. Jaroslav Šimáček, Praha

Tomáš Etzler, Peking

BXL Consulting, s.r.o.

Ján Lučan, Praha

FK Šardice, a.s.

Respekt Publishing, a.s.

Ing. Miroslav Drozda, Praha

Strojní omítky, s.r.o.

Děkujeme

The Kellner
Family
Foundation

Zámeček

Vydává občanské sdružení Duha Zámeček pro všechny
dětské domovy v České republice

Cena: pro DD zdarma
Adresa redakce: Zámeček - Vladislav Sobol
Střední 6, 736 01 Havířov
725 595 417, 596 884 052
redakce@zamecek.net

Telefon:
E-mail:

Šéfredaktorka: **Veronika Vargová** - 732 367 706
veronika.vargova@zamecek.net

Zástupce: **Lukáš Kotlár**
lukas.kotlar@zamecek.net

Šéfreportér: **Gracián Svačina** - 739 735 569
gracian.svacina@zamecek.net

Levá ruka: **Ondřej Polák** - Helmut
ondrej.polak@zamecek.net

Pravá ruka: **Ivana Sobolová**
ivana.sobolova@zamecek.net

Grafika: **Dalibor Antonín**
dalibor.antonin@zamecek.net

Redaktoři: **Miloš Nguyen**
milos.nguyen@zamecek.net
Aleš Dvořák
alesdv@seznam.cz

Šéfredaktor webu: **Franta Berger**
frantisek.berger@zamecek.net

Šéf redakční rady: **Vladislav Sobol - Filík**
vladislav.sobol@zamecek.net

Redakční rada: **Aleš Bureš** (DDŠ Býchory)
Vladimír Bystrov (Bison&Rose)
Nad'a Dittmannová (Spolu dětem)
Kateřina Fingralová (DD v pohybu)
Nora Fridrichová (Česká televize)
Roman Hruza (RHA Agency)
Jan Klusáček (Cyberfox)
Martin Komárek (MF Dnes)
Radim Koreš (DD Písek)
Ivan Lamper (Respekt)
Martin Lánský
Vlastimil Mrva (Znojemska)
Václav Senjuk (R MEDIA)
Terezie Sverdlínová
(Nadace T. Maxové dětem)

Dětská redakce: **Sandra Pikartová** DD Mašfov
sandrapikartova@seznam.cz
František Miker DD Mikulov
mikerf@seznam.cz

Do čísla přispěli: **Lukáš Pěkný** DDŠ Býchory
Marek Rác DDŠ Býchory
Robin Ščuka DD Boršov
Endyna VÚ a DDŠ Mor. Krumlov
Jarmila Botošová VÚ Černovice
MaPo DD Hora Svaté Kateřiny
Maša DD Hora Svaté Kateřiny
Rajko Balog VÚ a DDŠ Králíky
Alex Gábor VÚ a DDŠ Králíky
Robin Ščuka VÚ a DDŠ Králíky
Eva Šiváková DD Ústí - Střekov
Ingrid a Lenka DD Hodonín
Ivana Šanová DD Semily
Rudolf Dreveňák DD Smolína
Tibor DD Brno-Jiřková
Sabina Kapicová VÚ a DDŠ Počátky
Albín Balát DD Staňkov
František Miker DD Mikulov

+ tety, strejdové a další autoři

Co najdete v Zámečku ?

16-23

Anketa o jídle

Jak vám v domovech vaří?
A jak si vaříte sami? A co
když dostane hlad, třeba po
tréninku, a do večere je ještě
daleko?

29-33

Okamura z děčáku

Rozhovor s podnikatelem
a politikem Tomio Okamura,
který vyrůstal v Japonsku, na
Moravě i v českém děčáku.

42

Poradna tety Ireny

Rád by ses na něco zeptal
a nevíš koho? Máš problém
s láskou nebo se svým
tělem? Napiš tetě Ireně!

Čtěte **ODZADU**

Náš časopis od tohoto čísla
nebude mít poslední stranu! Jak
je to možné? Na poslední straně
totiž začíná „Zámeček odzadu“,
určený (nejen) pro malé čtenáře.
Najdete v něm omalovánky pro
nejmenší a pro všechny křížovky,
osmisměrky, doplňovačky a
soutěže.

Palec **nahoru**

Sámovce

Velký dík Sámovce za to, že
pomáhá dětem, které odejdou
z domova a ocitají se v nelehké
situaci. Takové pomoci není
nikdy dost! Sámovka to dobře
ví - její pracovníci jsou zkušení,
spolupracují s odborníky, ale
hlavně jim nechybí dostatek
vůle pomáhat tam, kde je to
nejvíc potřeba. Jejich úsilí je
obdivuhodné.

Palec **dolů**

Skládačům talířů

Tetám (a strejdům), kteří neznají
zásady stolování a nutí nás po
obědě v restauraci složit všechny
talíře na jednu hromadu. Tohle se
prostě nedělá, číšníci to nemají
rádi... A navíc: právě ve chvíli,
kdy si jídlo nejvíce vychutnáváte,
tety užž hledají, který talíř se
vyprázdní, aby ho mohly přidat
k ostatním...

Rušení děcáků?

Budou se dětské domovy opravdu zavírat? Nebo měnit? Jak a kdy?

Jaké to je, když se z děcáku po letech vrátíš domů?

Vypadají české DD jako ústavy, nebo jako rodiny?

Čtěte ve speciální příloze Miloše Nguyena a Lukáše Kotlára na str. 6-11.

Dětské domovy nezaniknou, ubude ale dětí

O tom, že se mají „rušit“ dětské domovy, jsme slyšeli a četli mnohokrát. Jak je to vlastně doopravdy, co se skutečně změní a jaký to bude mít vliv na samotné děti v domovech? Zjišťovali jsme v zákonech, na ministerstvech i u odborníků.

Především bychom chtěli uklidnit ty děti, které mají pochybnosti o tom, jaká diskuse se v současnosti na téma „rušení dětských domovů“ mezi lidmi vede. Z větší části se vás momentální úpravy nedotknou, až na

některé věci jako větší pravděpodobnost vyrůstat v pěstounské nebo adoptivní rodině, protože takové právo vám samozřejmě zůstává po celou dobu pobytu v domově. V určitých případech nové zákony mnohem důkladněji pomohou řešit nepříznivou situaci v rodině, abyste se mohli vrátit zpátky domů, až se vytvoří vhodné podmínky, ale jen pokud budete chtít. V dalších ohledech budou schválené změny ještě pozvolnější, to znamená, že se nic nemůže vyřešit ze dne na den.

Ke stěhování do pěstounské rodiny nebo k návratu domů tě nikdo nemůže nutit!

Každopádně: Nový zákon má pomoci hlavně těm dětem, které se do problémů teprve dostanou, vyrůstají ve svých rodinách, ale potřebují od státu podporu. Stát chce v případě vážného ohrožení dítěte upřednostnit pěstounskou nebo adoptivní péči před výchovou v ústavech.

V rodinách se to má zlepšit

Každý kluk nebo holka v domově má „svého“ sociálního pracovníka, který za nimi dojíždí a probírá důležité věci ohledně jejich rodiny, případně s nimi řeší návrat domů, pakliže rodiče na své straně odstranili všechny překážky.

U návratu domů obecně platí, že zájem musí panovat na obou stranách, jak v případě rodiny, tak u samotného dítěte.

Nový zákon si od sociálních pracovníků slibuje větší a účinnější nasazení ve prospěch těch rodin, které vyžadují naléhavou pomoc. Tím, že se o rodiny dosud nikdo dostatečně nemohl postarat, se rychle dostaly do potíží, což mělo za následek, že některé děti musely odejít do domova. V současnosti vznikla jasně stanovená pravidla, která určují, jak mají sociální pracovníci pracovat s problémovými rodinami.

Novinka: stát chce více pomáhat rodinám

Príslušný obecní úřad v místě trvalého bydliště dítěte má nově za povinnost sledovat vývoj v ohrožené rodině, zjišťovat případné nedostatky a navrhnout jejich řešení. Nový zákon umožňuje spolupráci zmíněných sociálních pracovníků s neziskovými a dalšími organizacemi, které pomáhají zlepšit situaci rodin. Do budoucna nebude možné, aby soud na základě žádosti sociálních pracovníků nařídil pobyt v dětském domově jenom proto, že je rodina dítěte chudá, má nevhodné bydlení nebo třeba málo majetku.

Podpora pěstounské péče

Vláda po schválení nových zákonů chce zvýšit počet pěstounských rodin, upraví se jejich postavení - tzv. se „profesionalizují“,

jinými slovy budou pobírat vyšší odměnu, která bude odpovídat pravidelnému měsíčnímu platu.

Pěstouni budou mít vyšší odměnu

Pěstounům to zajistí, aby se o svěřené děti mohli usilovněji starat. Odměna pěstouna se bude lišit podle počtu dětí. Nová pravidla jasně hovoří, že pěstounská a adoptivní péče, případně výchova u příbuzných, má jednoznačně přednost před pobytem v ústavním zařízení. Soud to musí v každém případě zohlednit. Současný trend má zajistit, aby šlo v budoucnu více dětí umístit do pěstounských rodin a co nejmenší počet dětí se dostával do domovů a ústavů. Dále se zavádí pěstounská péče „na přechodnou dobu“, což má např. napomoci, aby děti ve věku do tří let nemusely skončit v kojeneckém ústavu.

Co s dětskými domovy?

Zákon nepočítá, že se budou rušit dětské domovy, změní se činnost domova ve vztahu k rodinám dětí. Dětský domov bude pro nově přichozí děti dočasným místem, než se podaří vyřešit největší komplikace

v rodině. Postupně i v ústavních zařízeních dojde ke snížení počtu dětí, a tak se tyto ústavy časem zmenší. Ovšem nebude to mít vliv na děti, které tam teď žijí a nechtějí se vrátit zpět do své biologické rodiny.

Dětské domovy se budou zmenšovat

V dětských domovech už nebude třeba 6 – 8 rodinných skupin, ale budou existovat domovy s pouze dvěma skupinami, jak to často už dnes bývá například na jižní Moravě. Podle nových pravidel mohou ředitelé domovů nyní snadněji spolupracovat se sociálními pracovníky a nahlížet do dokumentace rodin umístěných dětí. Mají také možnost se informovat o aktuálním vývoji v rodinách a spolupracovat na řešení nastalých situací tak, aby se děti co nejdříve mohly vrátit do svého přirozeného

V 15 letech zpět k rodině:

Není to zrovna jednoduché, ale ...

Petr si užíval fotbal několik let jako hráč, rok jako gólman a nyní se chystá na kariéru fotbalového rozhodčího!

Petr Šmíd (16) pochází z malé moravské vesničky Kloboučky u Bučovic. Když mu bylo 9 let, dostal se do Dětského domova Uherský Ostroh. Především kvůli tatkoví, který chodil domů opilý, těžší finanční situaci, kdy musela mamka bez otcovy pomoci živit celou rodinu, a kvůli mnoha dalším důvodům. Od té doby, co byl Petr

v DD, žila mamka sama. Po osmi měsících se Petr vrátil domů, avšak po dalších osmi měsících putoval zpět do domova. Tam zůstal pět let, až do srpna 2012.

Je to už tedy více než půl roku, co se opět vrátil k mamce. Setkali jsme se s ním a ptali se: Jaké jsou rozdíly mezi pobytem v domově a rodině pro šestnáctiletého kluka? Petr mluvil otevřeně a se čtenáři Zámečku se podělil i o mnohé další věci.

Jak došlo k rozhodnutí, že se chceš vrátit k mamce?

A jaká byla odezva v domově?

Mamka už byla dlouho nemocná a tak jsem se rozhodl, že se k ní chci vrátit. Především se o ní starat a pomáhat jí, aby se její stav nezhoršil. Názory se v DD lišily. Někteří mi doporučovali, abych se skutečně vrátil, že to sice nebudu mít jednoduché, ale zvládnu to. Jiní mi radili, abych zůstal v domově minimálně do ukončení školy nebo nějakého oboru.

Co ses rozhodl studovat a jak to nyní se školou vypadá?

Hned po mém odchodu, v září, jsem začal studovat obor kuchař-číšník ve Slavkově u Brna. Při cestě do školy musím každý den jít nejprve okolo 20 minut pěšky do Bučovic a poté ještě jet vlakem. Myslím, že i díky tomu, že na mě v domově, co se týče učení, tlačili, jsem měl na pololetní vysvědčení jednu dvojku. Dostal jsem pochvalu od ředitele školy i od vedoucího praxe. Motivací je, že až mi bude 18, ti nejlepší studenti se dostanou na měsíc zadarmo do Itálie, kde probíhá neplacená brigáda, které bych se i tak rád účastnil. Po dokončení oboru bych si už chtěl najít někde práci. Když to nebude možné, rád bych si udělal nástavbu nebo nějaké pedagogické minimum, abych mohl dělat třeba mistra.

Jak to máš s volným časem?

Tak toho moc nemám. Po škole většinou přijíždím po čtvrté hodině odpoledne. Po příchodu domů jdu vyvenčit psa, pak musím naštipat dříví, protože když například chci teplou vodu nebo vyprat, musím zatopit pod kotlem. Teď už taky většinou vařím.

Na druhou stranu jsem se začal věnovat fotbalu jako profesionální rozhodčí.

V domově jsem měl podporu snad jen dvou lidí, a proto jsem se tomu začal naplno věnovat až teď. Od listopadu mám licenci M – okres. Budu jezdit se dvěma rozhodčími na zápasy a budu dělat pomezního a občas i hlavního rozhodčího. Mamka mě v tom hodně podporuje, protože si myslí, že je to i dobrá možnost si přivydělat. Avšak také to něco stojí. Výbava rozhodčího, členské poplatky, stravné, semináře...

Jaké na tebe čekaly změny po odchodu z DD?

Mezi první rozdíly bych zařadil, že je kolem mě mnohem méně lidí, ale i tak mám dost kamarádů. Co se týče lidí kolem mě, vše vzali s pohodou a vůbec se o tom nebaví. Určitě mám mnohem více povinností!

Jaká je spolupráce se sociální pracovníci? Zajímá se ještě o vás někdo takový? Udržuješ nějaké kontakty s DD?

Jednou za půl roku by nás měla sociálka navštívit. Tak jako v domově. Zeptat se, co ve škole, co doma, jestli nemám žádné problémy. Kontakty udržuji, ale ne moc. S Pavlem a s Lukášem, z našeho bytu, jsem v kontaktu. Jinak s paní ředitelkou je ve spojení hodně mamka.

Vzpomínáš si na své začátky se Zámečkem?

Přes Pavla Lukáše od nás z domova, jsem se účastnil víkendového redakčního srazu. Moc se mi tam líbilo, zjistil jsem, co to obnáší. Člověk musel psát, ale mne se později moc nechtělo. Každopádně jsem byl se Zámečkem dvakrát na letním

táboře, jednou v Praze. Co se týče Graciána, podpořil jsem ho, protože to nemá lehké a musí bojovat. Nejvíce si asi pamatuji Miloše, se kterým jsem zažil moc srandy. Samozřejmě si vzpomínám na Flíka, kterému bych chtěl poděkovat za všechny skvělé zážitky a patří mu moje velká poklona.

Jak si to míváš s letními prázdninami a jak to budeš mít nyní?

V domově jsme hodně jezdili na tábory, i přesto, že jsem chtěl být raději doma s mamkou. Také jsem několikrát vyjel s domovem do zahraničí. Rumunsko, Řecko či Chorvatsko. Teď mám v plánu zůstat doma a opravovat náš dům. Čeká mě malování a nějaké další zedničení. Dále bych chtěl rozjet u nás doma chov slepic a králíků.

Co bys vzkázal Dětskému domovu Uherský Ostroh?

Díky všem vychovatelům. I když jsem byl někdy grázl a určitě to se mnou nebylo lehké. Také bych chtěl poděkovat paní ředitelce za dobrý kontakt s mamkou a ochotu s ní volat i v práci a tím ji zvedat často náladu... Děčkám samozřejmě nejvíce, protože až na nějaké výjimky jsme byli super parta!

Lukáš Kotlár

Petr těsně před odchodem z domova, je to ten nejvyšší kluk nahoře uprostřed. Jeho mamka vlevo dole.

Domov je to, co nedokážete popsat ani tisíce slovy,
ale srdce jej pozná v jediné vteřině...

Domov je to, co nedokážete popsat ani tisíce slovy,
ale srdce jej pozná v jediné vteřině...

Domov je to, co nedokážete popsat ani tisíce slovy,
ale srdce jej pozná v jediné vteřině...

Klánovice a Dolní Počernice: Tam je to fakt „jako doma“

Bez kuchařek a nočních tet

V DD Klánovice funguje podobně uspořádání jako v Dolních Počernicích, nemají tam noční vychovatele, a i když zatím zůstává centrální kuchyně s kuchařkami, rodinky si většinou vaří samy. A přesně o to jim jde: nenechat dospělé, aby všechno udělali za děti, ale dát dětem příležitost plnohodnotně se podílet na chodu rodinky. Umožnit jim, aby dokázaly hospodařit se svěřenými penězi a orientovaly se v cenách potravin.

Dosud jsme slyšali, že „model bez nočních vychovatelů a bez kuchařek“ existuje pouze v Dolních Počernicích – a ejhle – v Klánovicích to jde taky. Pravda, jedná se o domovy, které mají společného nadřízeného – pražský magistrát. Obě zařízení názorně ukazují, že když se vedení domova chce pustit do velké změny, a ta změna je pro dobro dětí, tak se to může podařit.

Může to fungovat?

Umíte si představit, že váš domov funguje bez nočních tet? Není to tak složité. Někteří zjistili, že se to rozhodně vyplatí. Vychovatelé jednoduše přespávají s dětmi v rodinných skupinách, mají tam své pokoje a několik dní takto tráví společný život, než je vystřídá další vychovatel. Vychovatelé se v takových domovech nedělí na „denní“ a „noční“, ale na ty, co jsou s dětmi krátký nebo dlouhý týden. Je to jako doma, kde rodiče mají svou ložnici a děti svůj pokojíček. Vychovatelé cítí větší sounáležitost s dětmi, kterým se tak vytváří přirozenější prostředí. Jistě, nakonec dojde k tomu, že se strejdové a tety musí časem vystřídat, ale pořád je to lepší oproti tomu, když se pedagogický sbor obměňuje fakticky denně.

Více pohody, méně stresu

V Dolních Počernicích a Klánovicích si uvědomují, že časté střídání vychovatelů v podobě denních a nočních zaměstnanců

vnáší do života dětí zmatek a vystavuje je někdy zbytečnému stresu. Třeba známá věc, kdy v podvečer začíná takový ten shon, při kterém je potřeba nachystat večeri a uklízet tak usilovně, aby nikde nebyl nepořádek, protože má přijít noční směna.

V tomto směru mě napadá, že se Praha vzdaluje zbytku republiky. V Dolních Počernicích šli dokonce ještě dál – nenajdete tam centrální kuchyň s jídelnou ani přebujelý provozní personál. Každá rodinná buňka tam „fasuje“ rozpočet na celý měsíc a z něj děti a vychovatelé „žijí“. Jen tak to může vypadat jako skutečný domov.

Chtěl bych věřit, že příkladem pražských domovů se bude postupně inspirovat stále více domovů v republice. Nebo už to tak u vás funguje? Napište nám o tom!

Miloš Nguyen

www.domovpocernice.cz
www.ddklanovice.cz

- Co si myslíte o systému, jaký mají v Klánovicích a Dolních Počernicích?
- Jak to funguje se službami vychovatelů a s jídlem u vás?
- Napište nám o tom do redakce...

Podivné příběhy z **PODIVÍNOVA**

**Dětský domov Podivínov je neskutečný.
Příběhy, které si přečtete, jsou skutečné.**

Tomáš nám (i se svou sestrou) nedávno napsal svůj příběh. Zdál se nám tak podivný (stejně jako další příběhy, které jsme zveřejnili v minulých číslech), že jsme kvůli nim postavili dětský domov Podivínov. Máš-li i ty svůj podivný příběh, pošli nám ho do schránky: info@vterinapote.cz – je skutečná.

Dva domovy, dvě rodiny?

Trápí mě situace, ve které jsme se s mými sourozenci ocitli. Ještě před rokem jsme bydleli v jednom domově, dnes jsme však rozděleni doslova vejpůl. Já a moje sestra jsme totiž byli přemístěni do domova vzdáleného 15 kilometrů od našich dvou mladších sourozenců. Vše se událo příliš rychle a bez jakýchkoliv diskuzí či možného odporu.

Vše začalo po skončení základky v mých patnácti, kdy mě ředitel domova jednoduše přemístil do jiného domova se školou, stejně jako to o rok dříve udělal s mou sestrou. Ředitel toho druhého domova má totiž nedostatek studentů na své střední škole a tak mu náš ředitel v rámci 'dobrých vztahů' posílá všechny děti v mém věku na jeho školu a do jeho domova. Žádné debaty o tom, jestli se mi tam chce, nebo jestli mi nevadí být v odloučení od mých mladších sourozenců. Ani si nedokážete představit, jak mě to štvalo, že jsem neměl vůbec žádnou možnost výběru školy a oboru. Musel jsem si vybrat mezi obory, které nabízela škola mého nového 'domova'.

Ted jsem v novém domově se ségrou a jediné co nám zbývá mimo smíření se školou, kam jsme nechtěli, je čekat, že naši sourozenci dovrší požadovaný věk a pošlou je za námi. Bude to dlouhých sedm let, než se všichni zase shledáme.

Tomáš

Jak se zachovat?

Milý Tomáši, velice nás mrzí tvá situace. Dokážeme si představit, jak těžké to je být bezmocný v záležitostech, které jsou tak zásadní.

Pokud ses o to ještě nepokusil, tak by určitě pro začátek bylo dobré říci řediteli jednoho či druhého domova, že nechceš, aby tvoje rodina byla takto rozdělena. Určitě by k úspěchu mohla pomoci přítomnost sociálního pracovníka. Zkus proto navrhnout řediteli, jestli by šlo probírat tuto záležitost v přítomnosti sociálního pracovníka a dalších svědků. Pokud tě ředitel odmítne, či ti nevyhoví, tak bych se být tebou obrátil písemně na ombudsmana. Když nenalezneš odvalu ani k jednomu, tak se nám ozvi na info@vterinapote.cz a my se ti pokusíme pomoci.

Zvěřinec v Býchorech má nové přírůstky

Bleskové zprávy ředitele

- 21. prosince mezi 16.00 a 16.35 se na naší farmě narodili 4 kozlíci!
- 6. února v noci se narodila na naší farmě dvě jehňátka. Do rána jsme bojovali o jejich přežití, matka je nechtěla přijmout. Snad jsou z nejhoršího venku.

Aleš Bureš, DDŠ Býchory

Redaktoři Zámečku doplňují:

Naše farma má nové přírůstky a jsou to zvířecí přírůstky!

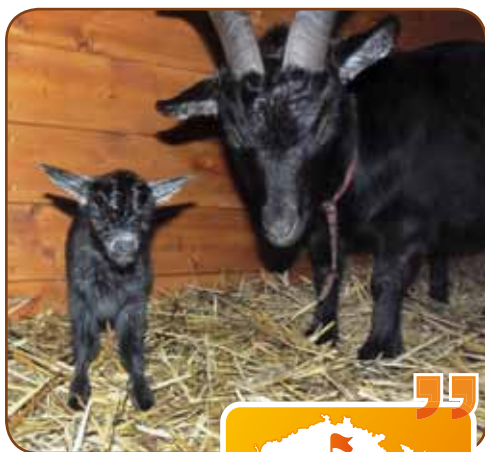
Kamerunské kozy přivedly těsně před Vánocemi na svět čtyři malé kozičky, vlastně kozlíky. Jsou strašně roztomilé...

V únoru se narodilo pět malých jehňátek, takže naše malá farma je zase o něco větší. Tři ovce se o ně vzorně starají, i když jedna z nich ze začátku o své jehňátko neměla vůbec zájem, do dneška nevím proč. Nechtěla jí vůbec dát mléko a odstrkovala ji od sebe. Takže jsme jí ještě s kámošem Markem museli občas přidržet (i v noci), aby se to malé jehně mohlo napít. Párkrát jsme to takhle udělali a teď už pije v pohodě a vše je tak, jak má být.

Aby nebylo novinek málo: dokoupili jsme 8 slepic. Teď nám snášejí čerstvá a nechemická vejčička.

Lukáš Pěkný a Marek Rác

Normální domov, jak má být

Dospělá redakce Zámečku měla na konci ledna poradu v Orlických horách, kromě debatování o budoucnosti časopisu jsme navštívili Dětský domov v Sedloňově a povídali si s dětmi. Oceňujeme, že jsme byli přivítáni jako každá jiná návštěva, a ne jako kdyby měla přijet první dáma. Hned jsme poznali, že se tady děti cítí dobře a my jsme rovněž prožívali pohodu. Kolega z redakce Lukáš si dopředu připravil několik otázek, abychom v domově mohli vést živou a zajímavou diskusi, k čemuž v průběhu došlo.

Hory mají kouzlo

První otázka se hned nabízela: Jak tady vlastně žijete, přeci jen je to na konci světa? „Mně se tady líbí, mám to rád, ale je pravda, že jsme trochu odříznutí. Když chceme pořádně zapařit, musíme do většího města. Všechno má svá pro a proti, nejspíš bych neměnil,“ odpověděl Honza. Ondra přikyvuje a ještě doplňuje, že největší výhodou „byť na konci světa“ jsou kopce za humny, na kterých se dá lyžovat od nevidím do nevidím. Někteří kluci mívají u sousedky brigádu – štipají dřevo a skládají navezené uhlí. Práce jim jde pryč od ruky.

Vyzařující pohoda

Tomáš má rád horskou přírodu, která je nezaměnitelná. Nejraději jezdí na kole a v zimě ho baví hlavně lyžování a bobování. „V domově je to v pohodě, máme vycházky, ale až si splníme úkoly a svoje povinnosti. Zbývá nám čas i na naše koníčky, což se mi líbí,“ zmiňuje Tomáš.

„Návštěva v Sedloňově byla velmi příjemná, viděli jsme běžný chod domova – „rozházený“ pokoj po příchodu prcků ze zimních radovánek, starší děti natěšené na lyžování..., prostě tak, jak to má být,“ poděkoval Vláda Sobol – Flík, šéf redakční rady Zámečku.

Volnost nebo tvrdý režim?

V diskusi s dětmi zazněl i opačný názor na soužití dětí a vychovatelů. Považujeme za správné, že existuje v domově názorová odlišnost, což vypovídá o „zdravém“ prostředí. Dospělý Vojta si myslí, že současný režim v domově je příliš shovívavý k dětem, podle něj v dřívější době platila „tvrdá ruka“ a tak by to mělo být i dnes. Další děti byly zase jiného názoru a podporují stávající směřování. „Těší nás, že se děti v Sedloňově nebojí říkat své názory nahlas, protože vědí, že se tím svým vychovatelům neznelíbí. Je to tam velice přirozené,“ postřehl Franta Berger, webmaster Zámečku.

Miloš Nguyen

Jak v domovech vaříte a co jíte?

Velký průzkum Zámečku z vašich kuchyní, kuchyněk, jídelen a ledniček zjistil, že nikde netrpíte hladu ani nejíte jako v restauraci čtyřhvězdkového hotelu. Tedy všechno je tak, jak má být. Přesto jsme v některých domovech objevili zajímavosti, které by mohly inspirovat ostatní, a v jiných zase zvyklosti, nad kterými by se tam měli zamyslet.

Jako doma?

Spíš jídlo z okýnka...

Ve většině domovů v Česku už dlouho a dobře fungují rodinky, které žijí ve svém bytě, společně tráví volný čas, společně se učí, v některých případech jezdí i na společné dovolené – ale jíst chodí do velké jídelny, kde každý dostane svůj příděl u výdejního okýnka.

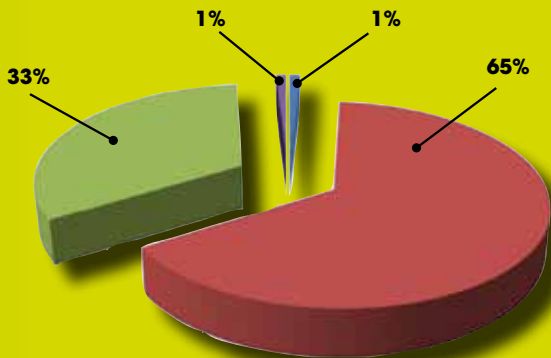
Ale jsou i výjimky. Například v DD Uherský Ostroh společnou jídelnu nemají. Každý byt má kuchyňku s jídelnou, ve které se rodinka stravuje. „Máme velkou kuchyň, kde paní kuchařka jídlo uvaří (pokud si zrovna nevaříme sami) a pak výtahem posílá na všechny skupiny,“ vysvětlil Lukáš Kotlář.

V některých domovech mají společně jen obědy, ale snídaně, svačiny i večeře se jí na rodinkách.

Proč vše nefunguje jako v běžné rodině? Důvodů je několik. Například systém střídání vychovatelů. Vaření mohou mít na starost jen tehdy, když pracují celý den, taky proto se vaří hlavně o víkendech. Navíc vychovatel jen těžko zvládne splnit všechny povinnosti, zkontrolovat úkoly, zahrát si s vámi fotbal a k tomu něco uvařit. Dalším důvodem mohou být peníze. Za prvé ty, které se investovaly do vybavení velkých moderních kuchyní (a to byly statisíce i miliony) a za druhé ty, ze kterých se platí každodenní nákupy. Nakupování pro celý domov je vždy úspornější, než kdyby si nakupovala každá rodinka zvlášť. Ale i to se dá vyřešit, jak se můžete dočíst na str. 10-11.

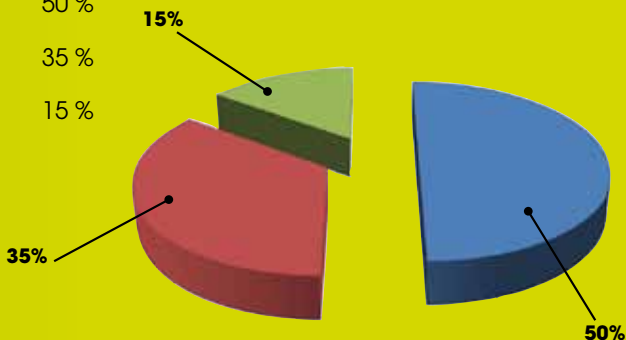
Chystáte si snídani, obědy a večeře sami?

Každý den	1 %
Každý víkend	65 %
Některé víkendy	33 %
Nikdy	1 %

Když si vaříte, jak připravujete jídelníček a nakupujete?

Vše dostáváme, sami jen vaříme	50 %
Navrhujeme jídelníček, potraviny dostaneme	35 %
Sami navrhujeme jídelníček i nakupujeme	15 %

Druhá večeře

Kdo a co dostává na druhou večeři:

- Děti od 15 let, nejčastěji jablko, rohlík nebo oplatek. (Litovel)
- V týdnu patnáctiletí a starší, o víkendu všichni. Například rohlík s máslem nebo chléb s pomazánkou. (Maššov)
- Druhé večeře jsou napsané na jídelníčku, ale většinou je nedostáváme. Počítá se s tím, že se dojí třeba zbytky z oběda, ať se nemusí dávat zbytečně něco navíc. (nejmenovaný DD) (Uherský Ostroh)
- Od 15 let – fit tyčinka, pomeranč, jablko, přesnídávka.
- Dostáváme různé porce podle věku. (Pyšely)
- Máme chleba s čímkoliv, co je v lednici. Většinou je tam pouze máslo. (Jemnice)

Zbytky

Co se děje, když něco nechceš jíst (nebo dojíst)?

- U menších dětí, když něco nechcejí sníst kvůli chuti a ne porci, tak se čeká do té doby, než se to dojí. U starších se očekává, že si vezmou nebo vyžádají tolik, kolik čekají, že opravdu sní. (nejmenovaný DD)
- Jíst většinou musíme. Když už jídlo nemůžeme dojíst, záleží na tom, u koho jsme, ale většinou na sílu jíst nemusíme. (Uherský Ostroh)
- Když si dáme velkou porci a chceme ji vyhodit, tak musíme sníst alespoň polovinu, aby se neplytvalo. (Pyšely)
- U nás v domově je takové pravidlo, že se musí jíst vše. (Jemnice)
- Nedoježené jídlo se hodí do zbytků. (Litovel)
- Tak to odneseme, že už nechceme. Vychovatelé nás nenutí, a když jo, tak protože věděli, že se děti cpaly sladkostmi. (Maššov)

Když kručí v břiše

Co když najednou dostaneš hlad a do večeře je ještě daleko?

- Můžu si vzít chleba s máslem nebo zbytky z večeře, jestli něco zbylo. (Jemnice)
- Musíme si počkat, až bude jídlo. (Litovel)
- Nějaké zásoby vždycky v ledničce na skupině máme... (Maššov)
- Není problém si otevřít ledničku a doplnit hladový žaludek. (nejmenovaný DD)
- Většinou něco zbude, například od snídaně nebo svačiny. (Uherský Ostroh)
- Když chceme něco mimo jídelníček, musíme jít do kuchyně a tam nám většinou něco dají. (Pyšely)

Vaření jen tak?

Můžeš si něco upéct nebo uvařit sám (s kamarády)?

- Asi můžu, kdy chci, jen si po sobě musím uklidit. Ale moc se s tím v domově neseťkáváme, že by si někdo koupil třeba pizzu a šel si ji upéct. (Jemnice)
- Když zůstanou nějaké suroviny, tak z toho, co je navíc, si můžeme něco uvařit. (Pyšely)
- Záleží na tom, jak se domluvíme s vychovatelem, ale v podstatě kdykoliv. (Uherský Ostroh)
- Pečeme výjimečně a vaříme podle toho, jak je nastavený jídelníček. Většinou si ale navíc nic neděláme, protože mají toho moc nesní, takže i tak zůstává hodně jídla navíc. (nejmenovaný DD)
- Většinou spíše o víkendu, v týdnu na to není čas. Ale ne každý víkend, aby se nespotřebovalo moc surovin za měsíc. (Mašřov)
- Někdo si třeba smaží topinky, když zůstane chleba, ale mimo jídelníček si moc sami nevaříme. (Litovel)

Nedostatky

Co se ti na stravování v domově nelíbí, co ti chybí?

- Každý má jiné chutě a nemůže mu chutnat všechno. Takže se mi toho nelíbí dost, ale to jen proto, že dost věcí nejím. (Litovel)
- Chybí mi v lednici salám, párky, paštika. Máme pořád jen sýry a sýry. (Jemnice)
- V domově mi nikdy z jídla nic nechybělo. Já byla ráda, že máme co jíst. Doma jsme toho moc nejedli, takže já v domově snědla většinou vše. (Mašřov)
- Ocenila bych více ovoce a zeleniny, ale jinak jsem spokojená. Jídlo mi moc chutná, máme šikovné kuchaře. (nejmenovaný domov)
- Celkem často se opakují jídla. (Pyšely)
- Nemám žádné výtky. (Uherský Ostroh)

Odpovídali: Nikolas Bednář (Pyšely), Zuzana Ingrová (Uherský Ostroh), Sandra Pikartová (Mašřov), Angelika Navrátilová (Litovel), Tomáš Svačina (Jemnice) a slečna, která si nepřála být jmenována.

Děkujeme a věříme, že za své názory a chutě nebudete potrestáni hladovkou...

Hamburger a pizza

Dříve vařil vojákům, dnes dětem. Jaký je v tom rozdíl?
Zeptali jsme se asistenta pedagoga a poradce školní
jídelny Patrika Čecha.

Vzpomínám si na školní
rajskou, hladové, ale
dobré čevabčiči
a nemohu zapomenout
zmínit odpornou koprovou
omáčku. Časem se chutě
mění a člověku zachutnají
jídla, která mu dříve
nechutnala a naopak.
Mně například teď chutná
rajská, kterou jsem jako dítě
nesnášel.

Jaká jídla mají naši chlapci nejraději a naopak?

Kluci mají moc rádi smažená
jídla, těstovinový salát, jako
přílohu určitě knedlíky a
v neposlední řadě halušky.
Naopak nemají rádi ryby, filé,
a moc jim nechutnají některé
polévky.

Stal se nějaký „průšvih“, nebo něco, co by se klukům, co se týče jídla, nelíbilo?

Jako „průšvih“ bych uvedl, že
dříve chlapci měli moc rádi pizzu,
kterou jsme nakupovali, byla hranatá.
Naposledy jsme vyzkoušeli nového
výrobce s kulatou pizzou a chlapci si
stěžovali, že jim nechutnalo - bylo to
samé těsto a na povrchu prakticky nic.

Jak je to u Vás s plýtváním jídlem?

Musím říct, že zbytků máme minimální
množství, samozřejmě to závisí na tom,
jak klukům chutná a jaký mají hlad.
Pečivo, které zbývá, sušíme a používáme
na strouhanku nebo jako drobení do
polévky. V poslední době sledujeme, že
dost zbytků zůstává po druhé večeři, na
kterou mají nárok chlapci, kterým již bylo
15 let.

Máte spoustu zkušeností s vařením. Co byste ve školní jídelně v našem domově ocenil a co naopak změnil?

Dříve jsem vařil pro armádu a taky ve
své restauraci, takže srovnávat mám co.
Třeba v armádě jsou vyšší dávky jídel
i větší finanční náklady na jednotlivá jídla.
Nehlídá se tam tolik skladba jídelníčku.
V naší kuchyni bych hlavně ocenil
profesionalitu kuchařek, které vaří
opravdu výborně. Změnil bych skladbu
jídelníčku, trochu bych některá jídla
obměnil. To je jeden z mých úkolů:
spolupracuji s dětmi, беру v úvahu
jejich návrhy a připomínky spolusprávy
domova.

**Vzpomeňte si na dobu, kdy jste sám
chodil do školní jídelny. Chutnalo Vám
tam?**

nebo ryby se zeleninou?

Existují tzv. módní jídla? Jinými slovy, chutná dnes dětem něco, co jim dříve nechutnalo nebo to ani neznali?

V současné době děti nejvíce milují nezdravá smažená jídla, jako je hamburger, hranolky, gyros, smažený sýr nebo například pizza. To, jak všichni dobře víme, není problém jen u nás, s nezdravým stravováním se potýkají v celé republice. Dříve měly děti raději omáčky s knedlíkem – guláše, perkely, ražniči, špízy, řízky.

Stravujete se v naší školní jídelně? Co říkáte na ohlas uvařených jídel u chlapců i pedagogických pracovníků?

V naší jídelně stravuji, je to má povinnost. Takže můžu sledovat i reakce – pedagogičtí pracovníci jsou podle toho, co vidím, spokojeni. U dětí se nedá čekat žádné velké jásání, oni docení pravidelnou stravu až později. Největší nadšení je vidět u nově přichozích chlapců, kteří mají s čím srovnávat, třeba s tím, jak se jedlo u nich doma. Ti si naši kuchyni nemohou vynachválit, od kvality a výběru pokrmů až po velikost porcí.

Existuje nějaký „manuál“ či předpis ohledně skladby jídelníčku? Na co se dává pozor?

Jasně, musíme dodržovat spoustu předpisů - vyhlášku o školním stravování, vyhlášku o nákladech na závodní stravování a jejich úhradě v příspěvkových organizacích a další směrnice. Sledujeme přísuny tuků a cukrů. Dále se pak sleduje pravidelné zařazování ovoce, zeleniny, luštěnin, ryb apod. do jídelníčku.

Jaké jsou v současné době stravní normy pro děti v naší jídelně? Jinými slovy, kolik stojí to, co kluci snídají, obědvají a večeří?

Všechno vychází z vyhlášky, ale v každém domově si to můžou trochu upravit. U nás jsme si na jednotlivá jídla stanovily tyto náklady:

Snídaně	11,-
Dopolední svačina	7,-
Oběd	30,-
Odpolední svačina	7,-
Večeře	27,-
Od 15 let – druhá večeře	5,-

Aleš Dvořák
DDŠ Králiky

Když místo kuchařek nastoupí kuchtíci

Náš skvělý oběd: gyros s americkými bramborami a zeleninou.

V našem domově nám celodenní stravu připravují kuchařky. Proto je pro nás dá se říci svátkem, když si můžeme o víkendu s vychovateli vařit v kuchyňce, kterou máme bohužel jedinou pro všechny výchovné skupiny. Minulý víkend jsme byli na řadě, tak jsme se hned po probuzení a naplánování jídelníčku vydali do města na nákupy.

Vzhledem k tomu, že musíme dodržet určitou částku na nákupy potravin, nakupovali jsme v Penny, kde je vše levnější než jinde. Po návratu do domova jsme se pustili do přípravy pokrmů. Pod dohledem pana vychovatele můj bratr Lukáš strouhal zeleninu do polévky, Honza na pánvi smažil cibulku, kterou si před tím nakrájel. David, Roman a Marek zatím čistili a krájeli brambory, které poté vložili do trouby na opečení. Já jsem dostal na starost smažení vajec, což se mi docela povedlo. O maso se potom postaral pan vychovatel s Lukášem a Honzou.

Všichni jsme kmitali jak diví, zvláště když jsme po chvilce cítili tu vůni připravovaného jídla. Pan vychovatel chvilkami na nás působil jako

Gordon Ramsay (světoznámý kuchař, majitel sítě restaurací na čtyřech kontinentech a držitel 13 Michelinových hvězd – pozn. red.), když nás cepoval, co máme dělat. Výsledek však stál za to, podařila se nám výborná zeleninová polévka a skvěle ochucený gyros s americkými bramborami a zeleninou.

Co dodat, vše jsme snědli, a jelikož to byly velké porce, měli jsme co dělat, abychom se dokopali k úklidu kuchyňky. Je velká škoda, že si nemůžeme takto vařit každý víkend. Na kamarádech, kteří vaří častěji, bylo vidět, že v kuchyni už něco uměli.

Robin Ščuka

Já jsem dostal na starost smažení vajíček.

Italské vaření v Boršově

Vedoucí sdružení Active time, které pro nás připravuje různé akce, nám řekla, že pro nás má překvapení. Prý za námi přijede, a že spolu budeme v kuchyni. Moc jsme to nepochopili, ale nakonec se ukázalo, že to byla pravda.

O pár týdnů později opravdu přijela a spolu s ní i kuchaři ze Strakonice. Adéla z občanského sdružení Active time nám vše domluvila a firma Makro zasponzorovala věci na vaření. V tu středu, kdy bylo vaření, jsme nešli do školy. Celkem nás bylo dvanáct. Naše skupina začala vařit od 10 hodin.

Den slávy: televize, focení...

Než všichni přijeli, šla jsem s panem ředitelem napřed, protože se mnou dělali rozhovor do televize. Ptali se mě, jestli umím vařit, kdy mám možnost si to vyzkoušet apod. Celé se to ten den natáčelo. Od prvních kroků až po ty poslední. Uvařili jsme si hráškovou polévku na italský způsob, otevřené lasagne s bazalkovým krémem a malinové tiramisu. Už jenom ty názvy v nás vyvolaly chuť. My holky jsme měly na starost lasagne a kluci polévku. Tiramisu jsme dělali společně.

Začalo se krájením zeleniny a vařením vody a končilo servírováním na talíře. Už jenom ten vzhled ukazoval, že to bude vynikající. Hrášková polévka se klukům velmi povedla.

I naše lasagne byly dobré. Ale co bylo ze všeho asi nejlepší? Určitě a bez výhrad

malinové tiramisu, po něm jsme se všichni oblizovali. Mezitím, co my jsme se učili uvařit italské menu, vystřídaly se u nás dvě kamery a snad milion fotoaparátů.

Kuchaři slíbili, že zase přijedou.

Daniela Stará

„Rodiče jsem nikdy neviděl a nemám potřebu je hledat. Zatím,“

00.00.01

vteřina poté **Sledujeme osudy dětí po odchodu z DD**

Říká Radek Laci v rozhovoru pro Zámeček. Žije v dětském domově Česká Lípa. Po kojeneckém ústavu vyrůstal v dětském domově, v pěstounské rodině a potom zase v děčáku. Nyní studuje na vysoké

Co tvoji rodiče? Byli za tebou někdy?

Nikdy za mnou nebyli. Neměl jsem tu čest je ještě vidět. Neviděl jsem ani svoje sourozence.

škole v Praze a ve svých dvaadvaceti má jeden sen: „Žít normálně a naučit se někomu věřit.“

Radku, tys vlastně prošel vším, co se dá. Byl jsi v kojeňáku, pěstounské péči a teď jsi v dětském domově. Pamatuješ si na něco z kojeneckého ústavu?

Moc si toho nepamatuju, protože jsem byl malej. Ten kojeňák je v Lounech a byl jsem tam od narození do šesti let.

Do šesti? Tos byl docela velkej na kojenecký ústav ne? Jaký to tam bylo?

V těch šesti jsem možná byl trochu přerostlej. Pamatuju si jen takový útržky. Třeba jednou jsme seděli v obýváku, skákali jsme v bazénu, kde byly gumový kuličky. Anebo když jsem si rozbil autíčko.

Ty víš, že máš sourozence?

Jo, mám tři nebo čtyři. Nevím to přesně.

A víš, jak se jmenují? Jak se jmenuje tvoje máma táta?

Nevím. Příjmením se táta jmenuje asi Laci a máma Laciová. Ale víc nevím. Já prostě nemám potřebu vědět tyhle informace. Zatím.

Čekal jsem na dopis. Marně

Počkej. Ale vždyť v tvém rodném listě musí být adresa nebo jméno rodičů, ne?

No, ve svém rodném listě možná je adresa mojí mámy, ale když jsem byl malej, to už jsem byl v děčáku v Český Lípě, tak jsme povinně psali dopisy rodičům. Já jsem psal

taky. A ten můj dopis se vždycky vrátil. Na té adrese prostě nikdo nebyl.

Nemrzelo tě to? Jak ses tehdy cítil?

Mrzelo mě to, že já jsem nikdy nedostal žádný dopis. Mrzelo mě, že jsem neměl žádného člověka, který by mi napsal. Který by se mě zeptal, jak se mám, jak mi je, co škola, co mě baví... A tak. Kdykoliv jsem se zeptal ředitele, jestli náhodou nemám nějakou poštu, tak vždycky řekl, že bohužel ne.

Z toho kojeňáku jsi teda odešel do dětského domova v České Lípě. Jaký to byl přesun? Byli nějaké rozdíly mezi kojeňákem a děcákem?

Ta změna byla obrovská. Já nevěděl, co se semnou děje. Najednou jsem byl v autě a nevěděl, jsem kam jedu, co tam budu dělat. Když jsem přijel, tak bylo všude moc nových lidí. Nevěděl jsem, jak se k nim chovat. Ale rychle jsem se s ostatními dětmi skamarádil. Měl jsem jednu výhodu, děti, který přicházely do děcáku z Loun, tak já jsem už znal.

Stýskalo se ti po kojeňáku?

Ne. Proč? Z Loun jsem prostě šel jinam, vnímal jsem to tak, že už tady prostě být nemám a mám být jinde. Ani jsem nebrečel.

Řekl jsi tohle někomu?

Ne.

Ani vychovatelkám? Věřil jsi jim, když jsi byl malej?

Ne. Nevěřím. Nikdy jsem nevěřil a takový věci jsem si vždycky řešil sám.

Proč?

No, protože to znám. Buď tě vychovatelka podrazí anebo to vykecá někomu jinému. O to já nestojím.

Ty jsi ještě v domově. Věříš teď v domově někomu?

V domově nikoho takovýho nemám.

Myslíš, že budeš někdy někomu věřit?

Musím se to naučit.

Pěstouni? Divná změna

Z domova jsi šel do pěstounské péče. Jak probíhalo to vybírání, kdo půjde a kdo nepůjde k náhradním rodičům?

Bylo mi třináct. Tehdy jsem si přál dárek od stromu splněných přání. A rodina, která koupila dárek, chtěla vidět to dítě.

A to jsi byl ty.

Ne, to jsem nebyl já. Byl to jeden kluk od nás. Ale náš ředitel té rodině řekl: „Ano, dali jste to tomuhle klukovi, ale máme tady Radka, on je šikovnej, skvělejš.“ Od té doby za mnou začali jezdit, někdy jsem přijel já za nima a byl u nich na víkend a potom jsem k nim šel na stálo.

To musela být taky velká změna, ne?

Byla to divná změna. Neměli jsme dobrý vztahy. Nedokázali jsme si porozumět navzájem.

Tomu nerozumím. Jak to myslíš?

Nedokázali mě pochopit. Třeba mě moc omezovali. Měli strach, že se něčeho pustím s nějakou špatnou partou a prostě to přeháněli. Pamatuju si, že si o mně povídali, abych to schválně slyšel. „Z něho nic nebude. To je blbec.“ Prostě mě ponižovali. A potom mi ještě vulgárně nadávali. Hodně nadávali.

Jak jsi to řešil?

Odešel jsem. Jeden den jsem to nemohl vydržet. Furt jsem se jim vyhýbal, abych to nemusel poslouchat. Přišel jsem za pěstounkou a řekl jsem, že chci jít zpátky do domova.

Zpátky do České Lípy?

Jo, za týden jsem byl pryč. Vychovatelky v domově se ke mně chovaly strašně hezky. Podle mě jim ředitel řekl, že jsem to teď měl blbě, tak aby na mě byly hodný. Já jsem to prokoukl, ale nic jsem neřikal, abych jim to neказil.

Na zemědělků. A neremcej...

Bylo ti patnáct. Takovej dobrej věk. To ses měl rozhodovat, kam půjdeš na střední školu. Co sis vybral?

Mám zemědělků. Protože mi tehdy pan ředitel řekl, že domov nemá peníze, abych

mohl jít na nějakou jinou školu, kde bych musel být na intru anebo bych dojížděl.

Jak to probíhalo? To řekl, že tady máš tuhle střední a neremcej?

Jo. Přesně tak. Já jsem se s ním hádal, ale on mi řekl, že mi nikdy nevyhoví.

Odmaturoval jsi a teď studuješ vysokou. Tu už sis mohl vybrat sám?

Ano. Výšku jsem si vybral sám. Zemědělství se věnovat nechci. Dělam marketing a PR.

Takových lidí, jako jsi ty, není moc. Proč tak málo děcek z domovů studuje?

Asi chybí v domovech to povědomí o budoucím životě. A taky motivace. Já jsem věděl, co je za dveřmi domova, a tak jsem dělal všechno proto, abych byl připravenější. A nepřišlo mi nic lepšího než se pořádně učit.

Gracián Svačina

Monika: Vůbec nevíš, co tě „venku“ čeká

Monika Němečková odešla z DD Uherský Ostroh před dvěma lety, dnes má 21. Její začátek nebyl určitě jednoduchý, především hodně ovlivněn chováním jejího otce, díky kterému se nakonec dostala se svými sourozenci do dětského domova. Záměru se svěřila, jaké byly první dny i celé dva roky po odchodu z DD.

Jak dlouho jsi byla v domově a jak ses tam dostala?

V dětském domově jsem byla od 9 do 19 let i se sourozenci. Mám mladší sestru Kateřinu a staršího bratra Michala. Ještě dnes si pamatuji ten den, kdy nás tam vezli. Nemohla jsem tomu uvěřit, ale stalo se. Nevím to přesně, ale vím, že náš táta byl alkoholik, mlátil mamku a pak i nás.

Co ti domov dal?

Víš, že ani nevím :). Ne, dělám si srandu. Dětský domov mě naučil hodně věcí. Všechno to záleží na tom dítěti. Co vlastně ten člověk chce, co je pro něj důležité a čeho chce v životě dosáhnout. Ale v domově si to vůbec neuvědomíš. Poznala jsem to až v zaměstnání. Můj kolega v práci je jen o rok starší než já. Je to úplný opak. Je mu jedno, jestli má práci, nesnaží se, a všechny peníze hned prohraje v automatech. Ten, kdo chce, tak si z domova něco odnese. Poznáš spoustu lidí, naučíš se nové věci. Dám příklad. Vychovatelé, když nám řekli, že budeme dělat finanční gramotnost, tak jsme si všichni řekli: to je ale blbost, to dělat nechci. Dnes si to počítám taky a mám takovou tabulku hospodaření.

A co ti domov vzal?

Já nevím. Víš, co se říká, všechno zlé je pro něco dobré.

Co se pro tebe změnilo, když jsi odešla z domova?

Nikdo se o tebe už vůbec nestará. Všechno si musíš zařídit úplně sám. Moje aktivity jsou především práce a pak zase práce. V poslední době jsem tam pořád. Kromě práce už mám čas jen na přítele a domácnost.

Co jsi vlastně studovala? A kde pracuješ?

Do školy bych se vrátila ráda, ale jen na učňák. Vůbec mě nebavilo se učit, šla jsem na učňák-obor Prodavač smíšeného zboží. Obor jsem ukončila závěrečnou zkouškou a získala jsem výuční list. Moje první práce byla v Albertu, kde jsem pracovala za pokladnou. Už skoro rok pracuji v nábytku jako prodavačka, ale budu povýšená na vedoucí prodejny. Mám z toho radost. Je to paráda, když člověk pracuje, pak si může koupit, co chce, má z toho dobrý pocit, že si na to vydělal a je to jeho.

Máš řidičák a auto?

Řidičský průkaz mám, dělala jsem si ho ještě v domově. Auto jsem si koupila v bazaru. Moc nejedzím, práci mám v místě bydliště.

Kde vlastně žiješ a proč právě tam?

Bydlím v České Lípě. Jela jsem sem původně na prázdniny a nějak jsem se tu zamilovala. Ze začátku to bylo hrozné, protože jsem tu nikoho neznala, ale jak jsem začala chodit do práce, tak se vše změnilo.

Co děláš ve volném čase?

Uklízím, chodím do kina s přítelem, navštěvuji kamarády. A protože jsem pořád v práci, tak mojí nejoblíbenější činností je teď válení. Koupili jsme si novou sedačku, takovou váleci, tak v poslední době jsem na ni pořád :).

Co bys vzkázala těm, kteří mají před odchodem z domova? Na co se mají připravit a čeho se vyvarovat?

Nejde se na to připravit, nikdo neví, co ho venku čeká, a každý se připraví na to, co chce. Člověk, který chce odejít z domova, tak ví, proč chce odejít, a co by chtěl dělat. Podle toho se musí zařídit.

Jak hodnotíš svůj odchod? Představovala sis ho jinak...?

Ještě teď si pamatuju, jak brečím v Rumunsku. (Tam jsem s naší domovskou rodinkou strávila během letních prázdnin poslední dny před mým odchodem z domova.) Bulela jsem právě proto, že jsem si to nedokázala představit, a hlavně bez sestry. Jinak si myslím, že jsem to zvládla dobře. Mám úžasného přítele, který mi hodně pomáhá. Mám se opravdu dobře.

Lukáš Kotlár

Já a drogy...

Než začnu psát svůj příběh o tom, jak jsem začala brát drogy, tak si myslím, že všichni holky i kluci v mém věku mi dají jistě za pravdu, že nás většinu nezajímá názor dospělých, protože si myslíme, že pravdu máme my a že jsme chytřejší než všichni dospělí. Jenže ono to tak není, ale to zjistíme, až když skončíme v nějaké léčebně nebo ve výchovném ústavu.

Můj příběh s drogami začal až ve výchovném ústavu, kde jsem byla asi teprve půl roku. Dali mě na skupinu, kde byly samé holky, co měly zkušenosti s drogami. A já jsem byla jediná, kdo je nebral. Holky mě odsuzovaly a nebavily se se mnou, tak jsem jednoho dne šla s holkami a zkusila jsem marihuanu.

Prvně mi to zachutnalo...

Hned mi to zachutnalo a tak jsem v tom začala s nimi. Postupem času jsem přišla na to, že holky mě vzali mezi sebe a měly jsme se o čem bavit. Asi po měsíci jsem utekla s jednou holčinou a ona mi

ukázala, jak to chodí s tvrdými drogami, jako je pervitin. Tak nenutila mě do toho, ale já chtěla zkusit, jaký to je, protože všichni básnili o tom, jak je to dobrý, že nic lepšího nezažili. Jak jsem to poprvé zkusila, tak jsem si řekla, že mají pravdu, protože ten nájezd byl nepopsatelný. A nejvíce se mi na tom líbilo, že všechny problémy najednou zmizely, jenže to bylo

jen na pár hodin a pak jsem si musela jít sehnat další, abych se dostala do toho stavu, kde se nic neřeší.

...pak jsem se nepoznala v zrcadle

Šlo to takhle asi měsíc a půl pak jsem byla celkem ráda, že mě našli a zavezli mě zpět do ústavu. Když jsem se na sebe podívala do zrcadla, tak jsem se nemohla poznat. Vypadala jsem jako troska. Byla jsem ráda, že jsem zpět v ústavu a že mi pomůžou se z toho dostat. A podařilo se :). Jsem za to ráda, teď jsem 8 měsíců čistá a doufám, že se už nikdy do drog nedostanu. A ti co tvrdí že se z toho dostat nejde, lžou, jde to jen je potřeba mít nějakou motivaci a pevnou vůli.

Endyna

Tomio Okamura, podnikatel a politik: **V DD jsem si uvědomil, že mám život ve svých rukou**

V rozhovoru pro Zámeček vzpomíná podnikatel a senátor česko-japonského původu na rok strávený v dětském domově i na svou práci popeláře a prodávče popcornu v Japonsku a vysvětluje, jaký je jeho postoj k záměru vlády na rušení dětských domovů.

Jak se stalo, že váš otec je Japonec a matka Češka?

Za komunistů, po roce 1948, nemohli Češi a Moraváci cestovat do zahraničí. Celá řada Čechů a Moraváků, kteří uměli nějaký jazyk, si s někým ze západních, ale také z východních zemí dopisovali. Můj dědeček z Moravy - uměl tři jazyky - jednou dostal od známého kontakt na patnáctiletého Japonce, který si chtěl anglicky dopisovat s někým z Československa. Dědečka to zajímalo, protože to pro něj byla první mimoevropská adresa, ale uvědomil si, že je o 30 let starší než jeho nový kamarád. Tak se rozhodl dát adresu svým dětem, věkově nejbližší byla tomu Japonci šestnáctiletá Helenka, která se učila na gymnáziu anglicky. Tak řekl Helence, aby mu napsala ona.

Takže - z Helenky se později stala vaše maminka?

Tak jednoduché to nebylo. Helence se totiž psát nechťelo, nevěděla, proč by ji měl zajímat Japonec přes půl světa. Dědečka to však zajímalo a tak vznikaly doma první hádky. Takže odepisovala třeba jednou za půl roku, ale vydrželi to osm let. Mezi tím oba ukončili vysokou školu, a když bylo mamince 24, tatínek se rozhodl studovat doktorát v bývalém západním Německu. Což byla první příležitost navštívit se. Ale jiskra tak rychle nepřeskočila, vzali se v Praze až po dvou letech. Já jsem se narodil už v Tokiu.

Co vedlo k tomu, že jste se dostal do dětského domova v Československu?

Maminka měla v Japonsku

velké psychické problémy, byla hodně osamocena. Nikdo tam neuměl česky, neměla si s kým popovídat, tatínek byl pořád v práci. Když onemocněla psychicky, musela se léčit v zemi, kde umí ten jazyk, takže se vrátila do Československa. Tatínek musel vydělávat na rodinu a neměl možnost se o nás postarat.

O staršího bratra se starala naše česká babička a o mě a s mladším bratrem se neměl kdo postarat. Maminka byla dlouhodobě v nemocnici a nevěděli jsme, jestli bude všechno v pořádku. My jsme tím pádem skončili v domově v Mašřově u Podbořan.

„RÁNO PUSA OD MAMINKY, VEČER NA POKOJI PRO 15 DĚTÍ.“

Jak vzpomínáte svůj život v dětském domově?

Když jsem se do domova dostal, žilo se tam úplně jinak než dnes. Dnes už nejsou v žádném domově například pokoje pro 15 dětí.

Ocitl jsem se na pokoji, kde nebyla ani skříň, protože se tam prostě nevešla, a soukromí bylo minimální. Navíc jsem tam byl obětí šikany. Když mi přišel dopis, musel jsem si nechat namlátit, pak mi ho ti starší kluci dali. To mi bylo 6 let a těm nejstarším kolem 17, 18 let. Od té doby jsem do 21 let koktal a do 14 let jsem se počůrával. Třeba

v sedmé třídě jsem nemohl jet na lyžařský zájezd,

protože kdybych se tam náhodou počůrál, byla by to ostuda. Měl jsem pak i problémy v pubertě se s někým seznámit, protože s koktavým žádá chodit nechtěla.

Jak na to reagovaly vychovatelky?

Je to už dávno, na vztahy mezi vychovatelkami a námi si už nepamatuji, ale pamatuji si na to, jak mě kluci mlátili. Takže se k tomu asi n e s t a v ě l y nijak, protože

tomu nezabránilo. Tenkrát

jsem vždycky brečel pod peřinou, kterou mi ovšem starší kluci často strhli a ještě nadávali, co tam dělám.

Jak to dnes s odstupem let hodnotíte?

Byla to velice zásadní zkušenost. Kdybych ji neměl, byl bych mnohem hůře připraven do života. Už v útlém věku jsem zjistil, že jsem na světě sám, že je potřeba se sám o sebe postarat a že mi nikdo jiný nepomůže. Že se nemám spoléhat na ostatní. Uvědomil jsem si, že mám osud ve svých rukou, což si mnoho lidí neuvědomí ani v dospělém věku. Tahle zkušenost byla vlastně skvělá, protože jsem byl hodně rychle připraven do reálného života.

„PRACOVAL JSEM JAKO POPELÁŘ I PRODAVAČ POPCORNU“

Kdy jste opustil dětský domov?

V dětském domově jsem byl necelý rok. To mi úplně stačilo.

Co následovalo?

V Česku jsem studoval základní školu a střední chemickou průmyslovku v Praze. Po maturitě jsem odjel do Japonska, na čtyři roky. Tam jsem dělal asi půl roku popeláře. Hledal jsem si lepší práci, ale protože jsem koktal, bylo to těžké. Pak se na mě usmálo štěstí a sehnal jsem místo prodavače popcornu v kině. Jenže první den, když nadřizený zjistil, že koktám, jsem měl namále. Naštěstí mu bylo líto mě vyhodit, poslal mě dozadu a od té doby jsem dělal naběrače popcornu. Tři a půl roku. Za tu práci jsem byl rád, ale sny jsem měl mnohem větší.

Po čem jste toužil?

Už od dětství mám jeden celoživotní sen: všem ukázat, že nejsem horší jen proto, že jsem jiný. Já jsem nechtěl být lepší než oni, chtěl jsem se jim jen vyrovnat a aby mě majoritní společnost brala jako stejného, neposmívala se mi, že mám šikmé oči, atd.

Jak vlastně tyhle rozdíly berou v Japonsku?

V Japonsku jsem měl problémy od narození. Podle nich vůbec nevypadám jako Japonec, myslí si, že jsem úplný běloch. Například v metru si vedle mě nechtěl nikdo sednout. Celou dobu se mi tam posmívali. Vždycky na mě volali „gajdžin“, což znamená cizinec, cizák. Takhle si malé děti na mě ukazovali. A to bylo velmi nepřijemné.

Jak se to projevovalo v životě?

Například když jsem si chtěl pronajmout byt, podařilo se mi to až na podesáté. Přečetli si japonské jméno, to bylo v pořádku, ale jakmile mě uviděli, řekli, že ne. Ale já jim to nezalívám, protože oni jsou

Boj o hrad byl (prozatím?)
neúspěšný.

rozpažit, a v něm jsem neměl ani stůl. Místo něj mi sloužila papírová krabice ze supermarketu, kterou jsem obrátil dnem vzhůru. Sice to bylo levné, ale co z toho? Pracoval jsem jako popelář, naběrač popcornu... Po čtyřech letech jsem si uvědomil, že tam si svoje sny uplatnit nemůžu, protože takovému „míšenci“ nikdo nedá lepší práci ani vzdělání.

Takže jste se vrátil do Česka. A začalo se vám dařit...

Vůbec to nebylo jednoduché. Napadlo mě, že bych mohl učit japonštinu. Do MF Dnes jsem si podal dva dvouřádkové inzeráty, jeden stál asi 150 korun. Studentů se přihlásilo kolem patnácti, učil jsem je za 90 korun na hodinu v obýváku u rodičů. Ale občas někdo nepřišel, takže to nebyl žádný zlatý důl. Vydělal jsem si tak asi 5 tisíc měsíčně.

„POLITIK? ZA VŠECHNO MŮŽE KLÍŠTĚ!“

Jak jste odrazil ke splnění vašich snů?

Jednoho dne mi zavolali z cestovní

ostrovní národ a na cizince nebyli nikdy moc zvyklí. Takže jsem se musel naučit žít s tím, že pro Japonce jsem cizinec a pro Čechy zase Vietnamec a Číňan.

Proč jste se rozhodl odjet z Japonska?

Nic mě tam nedrželo. Měl jsem pronajatý byt 12 m2, ve kterém jsem nemohl ani pořádně

kanceláře, že jim vypadl průvodce pro japonské turisty. Potřebovali někoho hned druhý den. Já jsem přitom o Praze vůbec nic nevěděl, tak jsem si ještě večer koupil knížku o památkách, rychle něco načelil a na druhý den jsem provedl jednu japonskou skupinu. To jsem tehdy ještě měl problémy, protože jsem koktal, bál jsem se...

Kolik jste za to dostal?

To, co jsem se dozvěděl v účtárně, bylo dalším zlomem v mém životě. Řekli mi: „Jo, vy jste měl tu Japonštinu, tak to máte 500 na hodinu.“ Takže to, co jsem vydělal za měsíc, jsem si najednou vydělal za jeden den. Každý den jsem pak provázel japonské turisty a večer učil japonštinu. Dal jsem si další inzeráty a nakonec jsem měl 70 studentů, takže jsem si musel pronajmout učebnu. Na střední průmyslovce, kde jsem původně studoval.

Takže jste si konečně začal vydělávat.

To nebylo to hlavní. Je pravda, že jsem z ničeho nic vydělával v těch 22 letech kolem 150 tisíc korun měsíčně, takže jsem si mohl konečně pořídit normální byt, auto... Nejdůležitější pro mě bylo, že mě ta práce bavila, takže jsem s příchodem úspěchu přestal koktat. Zjistil jsem, že někdo má o moji práci zájem.

Jak jste se stal z průvodce a učitele politikem?

To je úplná náhoda. Vlastně to souvisí s hlavními milníky mého života.

Které to byly?

Nejdříve dětský domov, který mě naučil, že se mám spoléhat jenom sám na sebe a že pracovat na sobě je to nejdůležitější. Pak bylo důležité to, jak se mi všichni posmívali pro můj vzhled a koktání, což mě hodně motivovalo k tomu, že se chci majoritní společenosti vyrovnat. Třetí důležitý byl milník, kdy jsem měl v 21 letech klíště, a měl jsem z toho zánět mozkových blan. Skončil jsem na kapačkách v nemocnici, nemohl jsem se ani hnout. Najednou jsem si uvědomil, že život může kdykoliv skončit. Viděl jsem kolem sebe lidi na invalidním vozíku a uvědomil jsem si, že jsem myslel jenom na sebe a že je potřeba pomáhat druhým. Že je důležité, abychom si nezáviděli a pomáhali si navzájem.

Jak jste se tedy dostal k samotné politice?

To mělo postupný vývoj. Když jsem viděl, jak je naše země rozkradená a jak se nám tady smějí zloději do obličeje. Mnoho lidí mi tohle tvrzení dlouho nechtělo věřit, ale po amnestii platí doslova. Chodím tedy již deset let do parlamentu a lobuji za veřejně prospěšné zákony. Ukázalo se, že ani mediálně známá tvář nemá šanci. Tady je zeď mezi občany a politickými zájmy. Já jsem jinak do politiky vstupovat nechtěl. Neměl jsem však jinou možnost ovlivňovat veřejné dění a tak jsem se musel do politiky bohužel pokusit vstoupit, což samozřejmě bylo rozhodnutí voličů.

Co říkáte na snahu o snižování počtu dětí v domovech?

My řešíme důsledek, ale ne příčinu. Já bych zdanil všechny zdravé rodiče, kteří si udělali děti a nechťejí se o ně postarat. Zdanil bych je i tak, že bych jim strhával peníze z dávek. Ať mají klidně hlad nebo jsou na ulici. Když by něco ukradli, hned bych je zavřel, aby si uvědomili, že se mají přišť chovat zodpovědně.

Zdraví rodiče, kteří si například nasekali deset dětí, protože se chovají jako zvířata, pak vše hodí na bedra společnosti, aby pak platila za to, že je nedokázali uživit. Ještě horší je případ, když už je jejich dítě v DD a oni dávky prochlastají. Je nutno rázně zakročit. Například jim strhávat peníze, třeba 2000 korun a vůbec by mě nezajímalo, že někdo má dávky 2400 nebo 4000. Nevím, čeho se bojíme. Nejprve musíme odnaučit dospělé lidi se chovat nezodpovědně.

To je určité důležité.

Na druhou stranu bych se nebál rodiče odměňovat, třeba za to, že vychovali své dítě do 18 let v úplné rodině. A to nemusí být nějaká finanční odměna v hotovosti, ale například nějaká daňová úleva. Naše společnost neumí ocenit pracující rodiny, které vychovaly své děti. Dnešní problém je, že děti se „odnaučují“ pracovat a s tím souvisí trend této doby: Brát od společnosti více, ale méně dávat, přitom ty přímky by měly jít společně.

Spolupracujete nějak s dětskými domovy?

Dlouhodobě ne. Občas udělám nějakou besedu, občas daruji nějaké drobné peníze. Naposledy jsem navštívil Dětský domov Bojkovice.

Jsem také patronem Klokánku, kde také dělám sponzoring a besedy. Těch nabídek o návštěvy domovů či jiných organizací je obrovské množství. Před třemi lety jsem například navštívil domov v Mašřově u Podbořan, kde jsem vyrůstal.

„DD je škola samostatnosti, venku je život nemilosrdný“

Co byste vzkázal čtenářům Zámečku?

Myslete na to, že dětský domov může být užitečný do budoucího života. Člověk je připraven na velmi složité situace.

Takže když „přežijete“ děcák, může to být výhoda...

Přesně tak, každá nepřízeň v osudu v dětství je podle mě docela dobře. A to říkám z toho důvodu, že jsem v tom domově byl, takže mě nemůže nikdo podezřívát, že bych to někomu přál. Naučil jsem se plánovat věci tak, abych věděl, že je musím sám dokázat s vědomím, že mi nikdo nepomůže. Venku je ten život opravdu nemilosrdný. A když si tyhle souvislosti uvědomí člověk z dětského domova, tak je to věc, která ho může velmi posílit. Takhle je třeba uvažovat.

Lukáš Kotlár

Rozhovor s Tomio Okamurou připravil zástupce šéfredaktora Lukáš Kotlár.

Cesta za blikajícími světélky

O pololetních prázdninách si pro nás tety připravily opravdu nabitý program. V pátek proběhla dobrodružná odpolední výprava po okolí Hory Sváté Kateřiny. Cesta byla vyznačená fáborky se spoustou úkolů, které jsme s chutí a legrací splnili.

Další překvapení nás čekalo v sobotu. Všechny děti se sešly v knihovně u zábavné hry Alias. Tři družstva mezi sebou soutěžily a o zábavu a legraci nebyla nouze – vyhrálo družstvo třetí rodinné skupiny. Odpolední zábavu jsme si užili ve stylu tance, zručnosti, pohyblivosti a rychlosti. Nikdo neodešel bez sladké odměny. A to ještě zábava nekončila – večer nás na zahradě čekalo šest blikajících světélek, které nám za splnění úkolu daly podpis. Vyhrál ten, kdo nejdříve nasbíral všechny podpisy ve správném pořadí, ale vítězi jsme vlastně byli všichni, protože jsme to v té tmě i v čerstvě napadaném sněhu, který nám to pěkně znepřehľoval, zvládli.

Následující neděli jelo pár dětí do aquadromu v Mostě. Ostatní děti využily sněhovou nadílku k bobování a hraní. Teď už můžeme znovu začít nabývat vědomosti ve druhém pololetí. Myslíte si, že budou známky na vysvědčení lepší, než byly teď?

Dětská redakce – MaPo, II. RS

Do třetí řady na basket

Na konci loňského listopadu jsme po dlouhé době dostali volňásky a mohli jsme jet na basketbal do Pardubic. Už dlouho jsme se na to těšili.

Po procházce předvánočními Pardubicemi jsme se vydali k ČEZ Aréně. Tady už na nás čekal Šáša, který chtěl, abychom ukázali,

jak nám jde hod na koš. Zjistili jsme, že je z nás nejlepší ten nejmenší a nejmladší – Ládlík Horváth.

A potom to začalo. Pardubický team JIP hrál jak o život. My jsme výhruzně čučeli na fanoušky protivníka z Ostravy a řvali „seber, seber“ ve třetí řadě, div jsme nepřišli o hlasivky. Ostraváci hulákali a bubnovali nad našimi hlavami.

Ačkoliv se kluci snažili, přeci jenom byli těsně poraženi. Přesto se nám všem zápas moc líbil a doufáme, že nás pozvou i příště.

Rajko Balog

Pohádkový discoples v Uherském Ostrohu!

V pátek 15. února se uskutečnil v sokolovně v Uherském Ostrohu již třetí discoples, který pořádal náš domov ve spolupráci s městským úřadem. Hlavními pořadateli byly starší děti z 1. rodinné skupiny, které již měly zkušenosti z loňského roku.

Příprava začala už v prosinci. „Jaké zvolíme téma? Co bude na programu? Co děti baví?“ Zvítězilo téma „Z pohádky do pohádky“. Malovaly se plakáty, všechny děti z DD pomáhaly s výzdobou, kterou tvořily pohádkové postavičky. Tety Pavla a Štěpánka nacvičily s dětmi taneční pohádkové vystoupení, všichni pilně trénovali... Ještě připravit tombole, nachystat sál a vše je hotovo.

„Můžeme začínat,“ hlásí teta Dobra v 16 hodin. To už je sál plný dětí i dospělých. Pohádkový příběh zahajuje ledová královna (paní ředitelka dětského domova). Je krásná, celá bílá, třpytivá a přivádí ze svého zimního království krásné malé vločky a sněhuláky – děti z Mateřské školy Sídliště. Ty roztančí a roztleskají celý sál. Zvědavě je pozorují i Mach a Šebestová se svými kamarády – dětmi ze základní školy. Jejich pěvecké vystoupení je veselé, a protože mají kouzelné sluchátko, zavolají další účinkující – děti Mateřské školy křesťanské, které svým country vystoupením roztančí celý sál. DJ Chabičovští přidávají soutěže a kouzlení.

Děti také zvědavě pokukují po tombole, kde letošní 1. cenou byla vitamínová ovocná bomba, to proto, abychom zahnali hrozcí chřipku. Jako překvapení

přišla zaspívat Kristýna Daňhelová, finalistka Hlasu ČeskoSlovenska. Pohádkový rej pokračuje tanečním vystoupením dětí z našeho domova „Jdeme do finále“, tančí se až do pozdního večera, kdy vládu nad pohádkami převezme Večerníček. Ten popřál dětem dobrou noc a pěkné sny plné dojmů z roztančeného discoplesu.

Dobromila Krysová, vychovatelka

Foto: Lukáš Kotlár

Strach na bobové dráze

Počátkem února nás paní vychovatelka příjemně překvapila zprávou, že pro nás naplánovala a zařídila výlet na Dolní Moravu. Tam se nachází velké sportovní a lyžařské středisko.

Prošli jsme kolem sjezdovek, na kterých lyžovalo hodně lidí, a došli jsme až k bobové dráze. Zde paní vychovatelka každému koupila dva lístky. Jelikož však nikdo z naší skupiny ještě na bobové dráze nikdy nejel, na rozdíl ode mne, a měli strach, že vyletí z bobu nebo z dráhy, musel jsem nastoupit jako první já. Nejdříve jsem se musel pomoci

pásu dopravit na vrchol dráhy. Tam jsem uvolnil brzdy, aby bob jel rychleji. Opravdu jsem jel neuvěřitelně rychle, takže jsem v cíli necítil obličej, jak jsem ho měl zmrzlý. Když kamarádi viděli, že jsem to sjel bez nehody, vydali se také na start a postupně sjížděli pomalu a opatrně dolů.

Jeden spolužák měl však takový strach, že stále nevěřil, že bude jízda bezpečná. Proto jsem se mu nabídl, že pojedeme ve dvou. Strach ho však neopustil ani při cestě na start, kdy mne neustále nabádal, abych jel hodně pomalu, jinak to na mě řekne paní vychovatelce. Při naší společné jízdě jsem zpočátku brzdil, kamarádovi se to stejně zdálo moc rychlé, ke konci jsem povolil brzdy, takže jsme do cíle dojeli v plné rychlosti. Když bylo po všem, tak mi kamarád poděkoval a další jízdu chtěl jet zase jen se mnou...

Alex Gábor

Jak jsme tahali kozu za ocas...

Sobotní dopoledne jsme prožili ve skanzenu. Všichni jsme se oblékli do masek a vydali se zvesela do průvodu.

Tancovali jsme, halekali, zpívali a žertovali - třeba jsme tahali kozu za ocas, malovali jsme lidem po tvářích...

Bylo to příjemně strávené dopoledne. Kdo byl unaven a komu byla zima, mohl se občerstvit v Loubí. Někteří z nás jsme vyfoceni i v Ústeckém deníku.

Váš Evik

Zimní pobyt v Jeseníkách: Lyžovačka i operace

V polovině prosince jsme všichni z domova odjeli na zimní pobyt do Ramzové v Jeseníkách. Cesta byla dlouhá, ale všichni jsme ji bez problémů zvládli. I naši dva pejskové (Adélka a Leontýnka), které jsme si s sebou vzali.

Dojeli jsme na místo a všechny věci z autobusu jsme odnášeli do chaty. A pak už na nás čekal výborný oběd. Všichni jsme se pořádně najedli. Vrátili jsme se do chaty a měli jsme odpolední klid. Někteří odpočívali, někteří ještě vybalovali a další se šli projít po okolí. Pak už bylo na nás, jak se do večere zabavíme. Po večeri jsme se všichni sešli ve společenské místnosti a povídali si o pravidlech chování na sjezdovkách.

Potom jsme měli už svůj program. Mohli jsme se dívat na televizi nebo být na pokoji. My jsme s sebou měli notebooky, takže jsme se dívali na filmy. Když byla nuda, hráli jsme třeba karty a další hry. Druhý den jsme už vyrazili na sjezdovku a lyžovali. Byli jsme rozděleni na tři družstva. V trojce byly ti, co ještě nelyžovali, takže se učili. Ve dvojce byly ti zkušenější. A v jedničce byly už ti zkušení. Po lyžování jsme měli oběd a opět odpolední klid. Jak skončil odpolední klid, šli jsme zase lyžovat asi do čtyř hodin.

Pro jedno z našich kluků musela dojet sanitka, protože mu bylo nevolno a hodně zvracel. Zjistili, že má zánět slepého střeva, tak ho odvezli do nemocnice na operaci. Všichni doufali, že bude v pořádku.

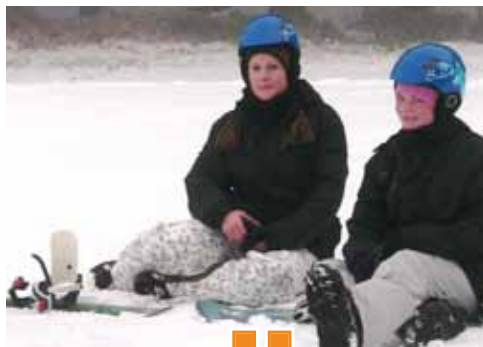
Poslední večer si každá skupina nacvičila scénku. Byla sranda. Po všech scénkách

jme si ještě všichni zazpívali s naším skvělým panem ředitelem, který nás doprovázel na klávesy.

Poslední den jsme ráno vstali, nasnídali se a šli se sbalit. A pak už nás čekala jen cesta domů. Pobyt se nám moc líbil a určitě bychom jeli rádi příští rok znovu.

Ingrid a Lenka

Semily fit a v pohodě: Umíme se zachovat lépe než děti z rodin

a některé by nás hodily všechny do jednoho pytle. Možná by se to dalo i čekat...byly to děti z poloviny milé a z druhé poloviny děti, na kterých bylo poznat, že také asi nežijí ideálně a měly potřebu svoje pocity dál, a třeba i ne moc hezky, šířit. Tím jsme poznali, a to bychom s radostí chtěli říct i ostatním dětem

z dětských domovů, že se umíme kolikrát lépe

Máme za sebou další vydařený projekt s názvem „S Albertem k duševnímu a tělesnému zdraví“, který se konal jeden víkend v listopadu. Pointou toho všeho bylo poznat, jak můžeme získat nejen tělesné, ale i duševní zdraví, což se nejednomu hodí. Projekt byl vlastně i o setkání s dětmi z „normálních rodin“.

Teta se nás zastala

Můžeme říct, že děti, které žijí doma, moc nevědí o tom, jak žijeme my v domovech,

zachovat. Ještě musím velmi poděkovat tetě Ivetě, která se nás zastala, a byl to krásný pocit.

Stali se z nás svalovci

Jako techniku povzbuzení naší psychiky jsme poznávali, jak se maluje na hedvábí, jak se plstí vlna do tvarů, vyrábí hedvábné šály, a jak se hedvábí krepuje. V našich dílech jsme dávali najevo naši osobnost a bylo to moc prima. Krásně se nám to vyvedlo, jak můžete vidět v přiložených fotografiích. Tělesné zdraví je o tom udržet své tělo dostatečně fit, a proto tedy návštěva fitness, ve kterém nám pomáhal náš osobní trenér. Zkusili jsme jumping, fitbox, který nás velmi zaujal, a také posilování. Také jsme si mohli nechat změřit celkové tuky...jen málokdo měl odvalu. Zpět do domova jsme přijeli jako svalovci a druhý den jsme se nemohli hnout.

Anglicky s kamarády z Francie

Součástí toho všeho bylo poznání dvou milých cizinců, Francouzů, kteří s námi komunikovali anglicky, a to je další plus pro všechny, protože takhle se angličtina nejlépe procvičuje a je nádherné zjistit, že se se svou znalostí dokážete v pořádku domluvit. Thibo uměl hrát na kytaru, a to byl taky zážitek, slyšet Francouze hrát a zpívat. Sandra mluvila skoro plynule česky, a tak k ní

chodili i mladší, protože ti angličtinu ještě tolik neovládají. Jako kdyby k nám zapadli.

Navštívili jsme i školu sklářů; sklářství do našeho kraje odjakživa patří. Tam jsme viděli galerii studentských prací, což bylo také pohlázení pro duši. Bohužel jsme nestihli

navštívit muzeum, a to nám bylo vcelku líto a tímto chceme říci, že bychom byli velmi rádi za pokračování tohoto projektu, protože nás čas opravdu tížil.

Na závěr chceme říci, že se nám to všechno líbilo a nechtělo se nám odcházet, spousta z nás do toho dala celé své srdíčko. Děkujeme tetě Ivetě a Nadačnímu fondu ALBERT za krásné poznatky a zážitky a těšíme se na další spolupráci s vámi.

Ivana Šanová

Když jste malí, je všechno v pohodě.
Později se mohou vztahy s vychovateli zhoršovat.
Musí se řešit. Povídáním. Když to nejde, tak dopisem.

Podřízení jsou více než nadřízení

Ahoj. Zdravím všechny děti z dětských domovů i vychovatele, ředitele a také ty, kteří tento časopis podporují nebo podporovali již v minulých letech.

Vzhledem ke kritičnosti a nekompromisnímu nepochopení dětí (samozřejmě, že ne všech dětí) Vám tu píši o nestabilitě a ponižování ze strany vychovatelů. Myslím, že Vám všem o tom něco povím.

V dnešní době se dějí samé divné věci. Začalo to tím, že se mají rušit dětské domovy, což není tak výtečná a vyloženě prospěšná informace našich politiků, kteří vlastně o takovýchto věcech neví nic. A teď posledně, co jsem slyšel, co se v některých domovech děje, to není opravdu možné. Myslím, že současné chování některých vychovatelů není možné a nemělo by se dít, co se děje.

S tím já nesouhlasím, tak to neznamená, že by s tím nesouhlasilo mnoho jiných dětí a vychovatelů. Opravdu to nevylučuji. Myslím, že potopit dítě, které vypomáhá všem dětem a vychovatelům s různými výrobky a také s komplikacemi, které se občas vyskytnou, je nepochopitelné.

Kdybych měl soudit vychovatele a sebe jako nastávajícího pedagoga, tak bych se zastával dětí především. Kdo chce být vychovatelem, musí umět komunikovat za děti, ale i za vychovatele.

Vzhledem k neuskutečnitelnému chování pedagogů a vychovatelů soudím, že chování by mělo být mírné a přizpůsobivé tak, aby byly všichni spokojeni a nesobečtí, jako se to již děje v současné době.

Myslím, že je to ubohé pokoušet se o nespokojenost svých klientů v dětském domově. Zamyslete se sami nad tím, jaké je v dnešní době ve Vašem domově současné chování vychovatelů, a napište do Zámečku. Myslím, že ředitel by se neměl podřízovat podřízeným, ale podřízení nadřazenému, ale to se dnes opravdu neděje, aby podřízení se podřízovali nadřazenému. Aspoň to tak je u nás.

Autor článku si nepřeje zveřejnit své jméno ani domov.

Lyže, běžky i skoky!

V posledním únorovém týdnu proběhl v našem domově se školou povinný lyžařský výcvik, kterého jsem se také zúčastnil. První den jsme dopoledne probírali organizační věci, poté teorii a bezpečnost při běžkaření a sjezdovém lyžování.

Druhý den jsme se vydali na běžky. Učili jsme se hlavně udržet se na běžkách a postupně jsme pomocí běžek přesouvali dopředu. Třetí den nám instruktoři – učitelé tělocviku – naplánovali půldenní túru na Severomoravskou chatu, což bylo kolem 12 km. Všichni jsme do cíle dorazili, byli jsme ale tak utahaní, že jsme si šli hned lehnout.

Čtvrtý den byl pro nás ten nejdůležitější, konečně jsme se dostali na sjezdovku Šanov, která se nachází na okraji Králík. Když jsme vyjeli vlekem na vrch sjezdovky, dostali jsme všichni strach. Seshora to vypadá úplně jinak než zezdola. Pomalu jsme se tedy přesouvali dolů. Po několikáté jízdě nám už otrnulo a svištěli jsme dolů jak závodníci. Mne se nejvíce líbilo, že tam u okraje sjezdovky byl místní lyžařský oddíl, který si postavil ze sněhu skokánek. Na tento skokánek

nás pak pozvali a uspořádali jsme tam závody o to, kdo doskočí nejdál. Ačkoliv jsem nikdy neskákal, tak jsem to nad všemi vyhrál.

Další den máme v plánu opět sjezdové lyžování na Šanově, takže se moc těším a doufám, že to všichni přežijeme bez úrazu, jako do dnešního dne.

Robin Ščuka

Miss děcáku zaujala chemií

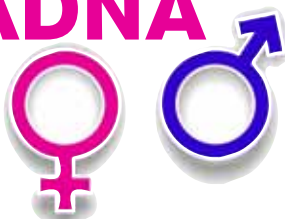
V našem domově proběhla volba MISS 2013. Ještě do poslední chvíle jsme nevěděli, kdo bude přesně soutěžit. Favoritky odpadávaly. Choreografka Kristýnče se ježily vlasy, neboť neustále předělávala choreografii. Nakonec zůstaly jen tři dívky a malé holčičky, které si to užily.

MISS DD Sřekov se stala skromná, nenápadná dívka Michaela Gajdošová (14 let), žákyně ZŠ Hluboká v Ústí nad Labem.

U poroty zabodovala svým osobním kouzlem, hrou na flétnu a zájmem o chemii. Chystá se ji studovat.

Držíme palečky, ať se ve Strakonicih líbí jako naši porotě.

V poslední době se mi stává divná věc. Když se ráno probudím, tak moje pyžamo vypadá, jako bych se počůral, ale na druhou stranu je to takové ztvrdlé. Nějak se bojím zeptat, co to je. Na internetu jsem si našel, že to je „ranní erekce“, ale moc tomu nerozumím. Není to nějak nebezpečné?

A ještě něco: Nevím si rady, co mám udělat s tím pyžamem, v děcáku nám ho mění jen jednou týdně.

Pavel

Pavlíku,

máš pravdu, pravděpodobně se jedná o ranní erekci. Není to nic, čeho by se měli kluci hrozit, je to úplně normální věc. Ba co víc, je to známka toho, že je vše jak má být. Odborně se erekce projevuje vlivem tzv. REM spánku - je to fáze, během které se nám zdají sny, oči kmitají pod víčky tam a zpět a ve svalech je jemné napětí, a v té době také dochází ke ztopoření penisu, a u dívek ke ztopoření klitorisu (ranní nebo noční erekce není záležitostí pouze kluků). A to i přesto, že se nám zrovna nezdají sexuální sny.

A co se týče pyžama - není možné požádat vychovatelku/vychovatele o čisté pyžamo a o vyprání špinavého? Pokud toto možné není, řešila bych to spaním ve spodním prádle, toho máte k dispozici určitě více a můžete si ho vyměnit...

Irena

Jsem jedna z posledních ve třídě, která ještě neměla menstruaci. A strašně se bojím chvíle, kdy to přijde. Tet v domově se stydím zeptat... Co mám udělat, aby mě nic nepřekvapilo?

Kamila

Kamilko,

jako první věc bych určitě doporučila u sebe nosit vložky. Je jich celkem velký výběr - s křídélky,

bez křidélek, denní, noční. Ze začátku budou určitě příjemnější s křídélky, např. od značky Always. Až budeš mít menstruaci pravidelně, určitě se nestyď zajít za tetou, určitě ti dá vhodné vložky z domovských zásob.

A jak to probíhá? U každé dívky je to jinak, některá dostane první menstruaci ve 12 letech, některá ve 13, ale klidně i později. Některá může pocíťovat pobolívání podbříšku, prsou, hlavy, nebo jí může být nevolno, někdy se menstruace prostě „spustí“ bez jakéhokoli náznaku. Každopádně nepanikař, dej si vložku a vše bude v pořádku. Ze začátku bývá menstruace hodně nepravidelná. Po čase se tento cyklus, který trvá většinou 28 dní (počítá se od prvního dne menstruace) ustálí. Samotná menstruace trvá 3-7 dní.

Pokud se stydíš zeptat v domově, zkus se svěřit nějaké své kamarádce, určitě si o tom s tebou ráda popovídá a vše bude v pořádku.

Irena

Dotazy posílejte na redakce@zamecek.net

Před nedávnem mi přišel děkovný email z DD Liběchov.

Myslím, že není nic hezčího na světě, než když člověk pomůže druhému.

O to krásnější je, když za to – jak se říká „nikdo nic nechce“.

Mezi takovéto dobráky patří i Tomáš Slavata a tým Nadačního fondu Albert, který už několik let spolupracuje s dětmi z DD.

Veronika Vargová, šéfredaktorka Zámečku

Poděkování Nadačnímu fondu Albert a Tomášovi Slavatovi

Dobrý den paní šéfredaktorko,

hnacím motorem.

dovoluji si Vás oslovit za náš DDŠ Liběchov a to ve věci, která se vztahuje k článku (rozhovoru) v časopisu Zámeček 107 léto 2012. Název článku je: Tomáš Slavata o Albert Triathlon Tour.

Našemu DDŠ se podařilo získat prostřednictvím Albert Triathlon Tour již 2.cyklistické kolo, náš první závodník Ivan ho vyhrál přímo do svého vlastnictví, dnes na něm jezdí při pobytu doma.

Také náš dětský domov se opakovaně zapojil do závodů v rámci Albert Triathlon Tour a s potěšením musíme konstatovat, že tyto závody nejen, že vyplňují prázdné místo, neboť přím stále hrají hlavně fotbalové zápasy a lehká atletika, cyklistiky v nabídce pro DD je stále po málu, ale hlavně dávají reálnou možnost vyhrát věcné ceny v podobě cyklistických kol a to je samozřejmě pro děti tím pravým

Druhé cyklistické kolo k nám doputovalo před Vánoci a bylo pro naše zařízení milým darem a také obohacením našeho „vozového parku.“

Proto bychom touto cestou, milý Zámečku, chtěli za náš DDŠ Liběchov poděkovat hlavně NADAČNÍMU FONDU ALBERT v čele s paní Nechvátalovou a panu Slavatovi, který obětavě a s nasazením svých sil zajišťuje každý závod v rámci Albert Triathlon Tour. Děkujeme a do roku 2013 přejeme ještě více těchto zdařilých akcí, které dokáží rozdávat radost, ale také pozvednout sebevědomí dětem a to nejen z našeho domova. Děkujeme!

**za naše děti - vychovatelka
M. Varousová**

Lopatění na Tesáku

Já, Nikolas, Simonka, Monika, Tomášek a Míša v doprovodu tetý Boženky jsme byli na Tesáku pořádně si zabobovat a zalopatit.

První den jsme přijeli, vybalili se a šli pořádně povečeřet, abychom nabrali sílu na celý víkend, potom nás překvapil kouzelník, který nás zaujal zajímavými triky. Večer ještě přišel „můj strýc“ ze záchranářské služby a říkal, jak máme být opatrní v terénu a jak máme pečovat o své zdraví na kopcích. A šlo se spát.

Druhý den se šlo bobovat a lopatit - to vám byly závody! Byly tři kategorie - nejmenší, starší a nejstarší. Jezdilo se na minuty. Po soutěži jsme si mohli bobovat sami, jak jsme chtěli. Po večeri byla diskotéka.

Poslední den po snídani bylo vyhlášení, kde se umístily Simonka a Monika. Po výborném obědě nastalo balení, loučení a děkování a už se odjíždělo se strýčkem Milošem domů.

Rudolf Dreveňák

Výzva ze Zámečku v Rudolticích: Vyroberte MAXIKNOFLÍK

Pro všechny staré známé knoflíkáře i nové zájemce: kastelánka z Nového zámku u Lanškrouna vás zve 22. června na svůj zámeckou zábavnou a charitativní akci.

Pravidla:

Vyrobte co největší, nejzajímavější, nejneobvyklejší, nejzvláštnější knoflík z jakéhokoliv materiálu odolného proti vlhkosti. Knoflík musí měřit nejméně 40 x 40 cm a víc, čím větší, tím lépe. Musí držet tvar, mít buď 2 nebo 4 dírky nebo očko jako běžné knoflíky.

Soutěžní kategorie:

1. Největší knoflík
2. Knoflík s nejzvláštnějším tvarem
3. Nejkrásnější knoflík
4. Knoflík z nejneobvyklejšího materiálu

Taky se bude soutěžit o pokrývku hlavy a boty s nejvíce knoflíky. Samozřejmě pokračuje soutěž ve sbírání knoflíků. Můžete je poslat předem nebo vzít přímo na akci, kdo jich bude mít nejvíce, dostane odměnu.

Přihlášky a dotazy:

kastelankazam@seznam.cz, 776 642 277

S vozíčkem na trojku

Kamarádíme s dětmi z Kociánky, které nás o jarních prázdninách navštívili spolu s Michalem Svobodou. Všichni se dobře známe, protože tomu není tak dávno, co jsme byli na návštěvě v areálu centra Kociánka, kde jsme se stali trenéry právě malých drobečků bydlících na Kociánce. Celý den jsme se o ně starali, pečovali a trávili s nimi volný čas.

Netřeba se divit, že přivítání bylo bouřlivé. Bylo to setkání, které navazovalo na denní činnost. Setkali jsme se s dětmi s různým postižením, hráli hry a v rámci terapeutickédílny tvořili – malovali jsme na sklo.

Kamaráda na vozíčku jsme museli vynést. Chtěli jsme mu ukázat, jak bydlíme, a tak se byl podívat i ve třetí skupině. Kluk je to veselý, takže jsme se u toho nasmáli. Manipulaci s vozíčkem jsme trénovali při návštěvě na Kociánce, tak jsme ho v pořádku vynesli i snesli dolů.

Po malé svačince jsme hráli hry a trénovali na večer fandění a pokřiky na zápas Komety.

Tibor

Na koncert do „léčebny“

Bylo nás pět děvčat. Já jsem byla za vodníky, Týna s Jahůdkou za kuřátka a Monika se Sandrou jako žáby. A pan učitel Slípka jako muzikant.

Připravili jsme se, vyšli a čekali nás překvapení. Venku před domem stál čert. Noo fakt!

A byl to pan Maršík :) Vyrázili jsme do LDN. Po cestě jsme potkávali lidi a tak je čert vyprávěl. Když jsme přišli do léčebny, naposled jsme se poupravili

a šli do místnosti, kde seděli dědečkové a babičky. Nejdříve jsme se s nimi pozdravili a pak jsme začali zpívat lidové písničky. Pan učitel vždy zahrál předehru a osazenstvo hádalo, co je to za písničku. Ze začátku se jim moc zpívat nechťelo, ale pak se nakonec rozezpívali a nám to udělalo velkou radost. Po každé písničce nám zatleskali a bylo vidět, jak moc se jim to líbí. Vždyť to byli píšně z jejich dětství. A nakonec jsme zazpívali i jednu o masopustu. Sice ji neznali, ale líbila se...

Když jsme dozpívali, tak přišel muzikant s harmonikou, zpíval a hrál dechovky. My jsme si mezitím dali oddech a pili jsme podle chuti čaj nebo kafe a k tomu

zakusovali buchtu se šlehačkou. Pak jsme těm babičkám a dědečkům tancovali pro radost, povídali si s nimi a viděli, jak jsou šťastní.

Asi se nám všem sevřelo srdíčko nad těmi osůbkami. Bylo nám jich opravdu líto. Ale hrálo nás, že se jim to líbilo a mají radost. O to víc se teď těšíme, až se za nimi zase vypravíme.

Sabina Kapicová (17)

Fotka z vánoční besídky v DD Liptál

Vzpomínka na Vánoce

Cirkusová besídka v Liptále

Na naši vánoční besídku, která proběhla v polovině prosince, jsme se všichni dlouho připravovali.

Vymýšleli jsme různé scénky, pohádky, básničky, tancovali, vtipkovali... až jsme nakonec celý cirkus vymysleli. Trénovali jsme poctivě, šili kostýmy, připravovali rekvizity a vyráběli dárečky pro hosty. V den besídky jsme byli všichni krapet nervózní. Někdo víc a jiný zase téměř vůbec. Ale to by přece

nebyl „Cirkus k Vánocům“, kdybychom se i přes trému dobře nepobavili. Hodně jsme se nasmáli při nácviku i při samotné besídce.

Jsme moc rádi, že nás přišlo podpořit spousta lidí, a za to jim moc děkujeme. Příští rok zase něco vymyslíme a snad Vás neklameme.

tety Pavla a Jana

DD Liptál

Vánoce na horách

Nastal čas, kdy jsme mohli odjet na chatu Třešík v Beskydech. Milé přijetí zaměstnanců chaty a nádherné zimní počasí, to byl začátek našeho vánočního pobytu. Zdravý vzduch na horách, který v Ostravě v zimě nemáme, se nám dýchal moc dobře.

Uvnitř výborné jídlo a venku sníh, sjezdovka přímo u chaty a pro nás možnost jezdit na saních a bobech. Při této aktivitě a celém pobytu na nás dohlížely studentky a zdravotnice, které nám připravily

zajímavou celotáborovou hru a soutěže v zimních sportech.

Tak ubíhaly dny až do Štědrého dne, kdy nám bylo připraveno vše, co se o svátcích na slavnostní stůl prostírá. Nejvíce jsme se těšili na dárečky, které byly uloženy pod nadešeným stromčkem. I když s námi nebyli rodiče, všichni, kteří nás doprovázeli, se je snažili plně nahradit. Podařilo se, protože nám bylo po celou dobu nádherně, a to v době, kdy všichni lidé vzpomínají na své blízké a oslavují svátky vánoční.

Celý pobyt bylo ukázkové zimní počasí, dostatek sněhu, zábavný program, který sestavily a vedly studentky Pedagogické fakulty Ostravské univerzity. Všem moc děkujeme.

Kluci a holky z Ostravy

Vánoce v Zubrnickém skanzenu

Atmosféru Vánoc jsme přišli ještě před svátky nasát do skanzenu v Zubrnici, kde probíhaly ukázky lidových zvyků, tradiční výzdoba, vůně vánoček, vánoční pečení, výroba ozdob z perníku, vizovického pečiva, keramiky, korálků, včelařství, řezbářství...

Samy děti a tety pomáhaly ukazovat lidové tradice: pekly se koláčky, kynutá prasátka, škvarkové placky, vařil se vánoční kuba, vařila se postní zelňačka. Všem moc chutnalo. Byla to práce, ale odměnou nám bylo poděkování a pochvala návštěvníků.

Evík a teta Jana

Duhové Vánoce na Myšinci

Jako za starých časů...

...i v daleké budoucnosti

Skoro čtyři desítky kluků a holek ze Správné pětky, kterou tvoří dětské domovy Fulnek, Čeladná, Příbor, Dubová a taky vedoucí z DD Velké Heraldice, Uherský Ostroh a Olomouc, tradičně prožily pět prosincových dní na Myšinci, kde společně oslavily Vánoce. Tentokrát pro ně vedoucí připravili trojnásobnou dávku vánoční atmosféry. Děti tak mimo současných svátků klidu a míru měly možnost zažít Vánoce tak, jak se slavily před sto lety, i nahlédnout do (ne)daleké budoucnosti.

Vodní hrátky a pohádky

Zatímco venku se třípytil sníh a mráz hnal do očí slzy, děti hned po příjezdu vyrazily vsřířic vodnímu dobrodružství do akvaparku v nedalekých Kravařích. Tobogány, vířivky a další atrakce se všem moc zamlouvaly, každý si to řádně užil. Po návratu na Myšinec byla na programu večeře. Po ní se všichni přesunuli do klubovny, kde zhlédli několik pohádek a filmů nejen s vánoční tematikou.

Zlatá neděle

Po snídani všichni vzali do rukou fixy, tužky, pastelky, nůžky a začali připravovat kulisy pro divadelní představení. To jim těsně před obědem zahráli jejich starší kolegové z řad vedoucích. Scénka pojednávala o narození Ježíška a příchodu Tří králů

do Betléma. Roli novorozeněte se ujal nejmladší z účastníků vánočního tábora – Mário. Jelikož neděle patřila staročeským zvykům a tradicím, jinak tomu bylo i v případě jídelníčku. Stejně jako všichni před sto lety, i my měli možnost pochutnat si na vodové polévce s kousky chleba a bramboru vařeném ve slupce maštěném máslem. Odpoledne se kluci a holky po menších skupinkách vydali do blízkého okolí plnit soutěžní úkoly. Vymrzlým a vyhladovělým jedincům přišla vhod dobroučka krupicové kaše, kterou si kdysi rodiny dopřávaly právě ke štědrovečerní večeři.

Do Štědrého dne chybělo sice ještě pár hodin, přesto Myšinec už navštívil první Ježíšek. Přinesl spoustu „cirkusových“ dárků.

Štědrý den

Už od rána se děti těšily na dárky. Nejdříve však bylo nutné ozdobit vánoční

vánoční vedoucí myšíneckého tábora. Děti upustily uzdu své fantazie a dle vlastních představ malovaly a zdobily mobilní telefony roku 2112. Kuchařky byly rovněž nahrazeny svými robotickými kolegy, a tak oběd nevydával nikdo jiný než automat. Sem tam s ním nebyla lehká domluva, nakonec však každý obdržel svou porci a nasytil se. Co myslíte, budou takto opravdu vypadat Vánoce našich potomků, nebo se mnoholetá tradice zachová a nic se nezmění?

stromček, aby ho Ježíšek nepřehlédl. Někteří se pustili do zdobení, jiní pomáhali s pečením cukroví. Další v kuchyni připravovali štědrovečerní večeři. Místo oběda nasytila hladové žaludky zelňačka, abychom měli alespoň nějakou šanci na „zlaté prasátko“. Odpoledne se další práce střídaly s pohádkami a pomalu se blížil večer. Po bohaté štědrovečerní hostině se všichni nedočkavě přesunuli do klubovny, ve které stromeček záhadně zmizel pod horou dárků. Rozdáváním zabalených překvapení se ujal opět Mário. Dárčky jeden po druhém mizely, zatímco hromada balicího papíru, mašliček a papírových či plastových obalů neustále rostla. Večer patřil hrátkám. Každý se radoval nad tím, čím byl obdarován, a těšil se, až se pochlubí kamarádům a tetám v domově.

Svátky utekly jako voda. Nastalo hektické balení, dojemné loučení

a následně už jen nostalgické vzpomínání. Není však proč smutnit, vždyť většina zúčastněných opět uvidí své kamarády o Velikonocích, kdy je pro ně připravena další výprava na Myšíneček.

František Berger

O sto let později

Klasické psaní dopisů Ježíškovi vystřídala modernější komunikace – maily, skype, mobilní telefony... Jak si právě takovéto Vánoce budoucnosti představuje dnešní mladá generace, to zjišťovali na Boží hod

Duhové Vánoce podpořili

- Nadace OKD
- František Drozda s rodinou
- a mnoho dárců dárků

Když...

Rajko Balog (15)
DDŠ Králíky

Když ráno vstávám, vidím Tebe,
když večer usínám, vzpomínám na Tebe.
Když večer vstanu, kouknu se na nebe,
vidím tam opět jen a jen Tebe.

Miluji Tě tak jak nikdo jiněj,
když budeš chtít,
dej mi svoje srdce
a budu Tvůj celej.

Miluji Tě jak strom svoje květy,
v mém srdci nebude už nikdo jiněj,
nežli jen Ty.

Zrádce

Andrea Hrubá (15)
DD Pyšely

Zradil si mě a mě to zbolelo,
zradil si mě, moje srdce se rozbřečelo.
To ty jsi to všechno rozbil
a naši lásku na věky zazdil.

Byl jsi ten, kterého jsem milovala,
a já pro tebe hodně obětovala.
Teď je to vše minulostí
a já brzy vypuknu zlostí.

Říkal jsi mi, že jedeš pryč za rodinou,
a přitom jsi celou dobu jezdil za jinou.
Pořád jsi mi jenom lhal
a na něco sis pořád hrál.

Řekni, proč mi tak lžeš?
Co z toho vlastně chceš?
Chodili jsme spolu krátce,
řekni, proč jsi ty ten zrádce?

Světlo a tma

Barbora Pešková (13)
DD Mikulov

V noci se dívám na tebe
a při tom myslím na tebe.
O tom, co děláš, přemýšlím,
a básničku vymýšlím.
Políbek na rty ti posílám,
abys věděl,
že na tebe vzpomínám.

S tebou poznávám tu lásku,
co slzy do očí vhání,
co ale ani v nejhorší
chvilí tě neopustí,
ale chrání.

Láska bolí a teď už to vím,
ale bez tebe nedokážu být.
Tak chytň mě za ruku
a já tvou
a prodáme život světlem i tmou.

Vyznání

Rajko Balog (15)
DDŠ Králíky

Každý den na Tebe myslím
a Ty se se mnou hádáš,
že nevím, co k Tobě cítím.

Každou vteřinu, minutu i hodinu
o Tobě sním.
Já k Tobě hodně cítím
a sám to nejlépe vím.

Zmatek v hlavě (Pro Jiříka)

Petra Dedíková
DD Dagmar Brno

Straníš se mě, nekomunikuješ se mnou,
netuším, co je tomu příčinou.
Nevím, co si myslet mám,
jestli tvoji přítomnost vážně postrádám.

Nebo jestli to je jen chříč,
který se stupňuje,
když vím, že k tobě nemám klíč.

Když jsem tě poznala,
byla jsem v náruči jiného a myslela,
že nemůže být lepšího.

Lepšího pocitu, než toho,
co jsem prožívala,
jak blázen radostí jsem se usmívala.

Nebyla to láska, ale pouhá páska.
Páska na bolest způsobenou okolím,
která mně dala pocit, že všechno přebolí.

Neřešila jsem, co bylo, co bude,
ale vnímala to, co se zrovna děje.
Poznala jsem tebe, cítila jsem se divně.

Vnímala jsem každé tvé slovo,
posunek v tváři,
připadal si mně,
jak světlo, co stále září.

Prohodili jsme pár slov,
já pocítila divnou úzkost.
Že mi něco chybí,
když nejsem v tvé přítomnosti,
přemýšlela jsem nad tvou upřímností.

Přišlo mi, že ti můžu říct cokoliv,
že mi rozumíš, jak ne každý z okolí.

Necítila jsem nic velkého,
spíše poznávání něčeho nového,
tvého chování, co mně přišlo nevědní.

Možná to byla chvilková slabost,
když jsi mi vyjádřil svoji náklonnost.
Asi to byla chyba, co se stát neměla,
od té chvíle jsem se zmateně chovala...

TALENT La Sophia 2013

5 ročník

**MEZINÁRODNÍ HUDEBNÍ
A SPORTOVNÍ SOUTĚŽE**

**HLEDÁME HUDEBNĚ A SPORTOVNĚ TALETOVANÉ DĚTI
VE VĚKU OD 8–18 LET Z DĚTSKÝCH DOMOVŮ A SOCIÁLNĚ
ZNEVÝHODNĚNÝCH RODIN.**

**UMÍŠ ZPÍVAT?? HRAJEŠ NA HUDEBNÍ NÁSTROJ?? UMÍŠ HRÁT FOTBAL??
Pak hledáme právě Tebe!!**

**Castingy budou probíhat v těchto městech:
Praha, Brno, Ostrava, Bratislava**

Termíny konání regionálních kol: KVĚTEN – ČERVEN 2013

**Přihlášku naleznete na
www.lasophia.cz**

La Sophia

Mé sny

Hledala jsem a zkoušela, ale stále jsem to nemohla najít a nebyla jsem si jista, co vůbec od života chci. Jednou jsme šly s kámoškou do baru, seděly jsme u baru a jen tak jsme si povídaly, co bychom chtěly dělat, až budeme plnoletý...

Moje kámoška chtěla být masérkou, to byl její sen, ale já těch snů měla více. Chtěla jsem být kosmetička, manikérka a TANEČNICE SALSY.

Ten bar se jmenoval LA ROSA NEGRA. Seděli jsme u baru a přišel tam krásnej kluk. Kubánek. No prostě jsem neměla slov. Začal tancovat salsu, ale krásně, moc krásně. A pak asi po deseti minutách, co na mně furt po očku koukal, pro mě přišel, ať si s ním jdu zatančit. Tak jsem samozřejmě šla. Tančila jsem s ním celý večer, bylo to moc krásný, ale pak už jsem musela jít domů. Když jsem do baru přišla druhý den, ten kluk už tam nebyl. Ptala jsem se mého známého barmana, kde bych toho tanečníka našla. Řekl mi, že ten kluk byl z Kuby a že už odjel, ale nechal mi vzkaz, že krásně tancuji a že děkuje za tanec. Bylo to moc krásný.

Mám sen, že až budu plnoletá, odjedu na Kubu. Chtěla bych si tam zatancovat zase znovu s tím klukem, byl úžasný. Moc ráda bych sem se s ním chtěla potkat...

Každý má své sny, my malí i vy velcí. Každý si je chce splnit, někomu se to podaří a někomu ne. Všem to přeju. Miluju Vás moc, lidičky.

Vaše Čikyta - Jarmila Botošová (17)

VÚ Cernovice

Studenti bojují za spravedlnost

Třetí nominace Nicholase Wintona na Nobelovu cenu míru

„V lednu jsme vyrazili do ulic Prahy, kde lidé mohli podpořit petici, která byla rozeslána také například do českých škol,“ dodala Karolina Kolářová, jež osobně sbírala podpisy i v rodné Ostravě. Koncem ledna putovaly petiční archy s třinácti tisíci jmény z rukou předsedkyně Poslanecké sněmovny Miroslavy Němcové, která nad celou akcí převzala záštitu, Nobelově výboru v Oslu. Ten rozhodl o platné nominaci sira Nicholase Wintona na Nobelovu cenu za mír. První fáze projektu tak skončila úspěšně..

Dvakrát byl navržen na Nobelovu cenu za mír, ale nedostal ji ještě ani jednou. Řeč je o siru Nicholasovi Wintonovi, který během válečných let zachránil před jistou smrtí téměř sedm set židovských dětí z Československa. Studenti Gymnázia Open Gate převzali spravedlnost do svých rukou a rozjeli petiční akci, která má pomoci skromnému hrdinovi k udělení zasloužené „Nobelovky“.

Návrh na nominaci přijat

„Nápad vznikl v listopadu loňského roku. Začali jsme vytvářet petiční listiny, studovat zákony a právo,“ prozradila Dominika Kouřilová ze sexty. Mladíkům po celou dobu velmi pomáhá a žene je kupředu češtinář Jiří Kostečka, později se přidal i angličtinář David Nitsche nápomocný nejen spoustou svých důležitých kontaktů. Společně s režisérem Matějem Mináčem, autorem několika snímků o siru Nicholasovi Wintonovi a iniciátorem petice z předchozích let, a dalšími osobnostmi se pustili do boje za Nobelovu cenu míru pro tohoto zachránce lidských životů.

Pomáhá téměř celý svět

Kluci a holky z gymnázia nejbohatšího českého podnikatele Petra Kellnera směli využít podpisy z předchozích dvou petičních akcí, které proběhly v roce 2008 a 2011. Sami pak během dvou měsíců vybrali téměř 30 000 podpisů, což je úctyhodné číslo. Ale tím to nekončí, akce stále pokračuje. „Ve druhé fázi se studenti zaměřili na cizinu, převážně tedy na země, kde žijí Wintonem zachráněné osoby a jejich potomci. Lidé mají možnost podpořit iniciativu v zahraničních knihovnách. Podpora tak přichází kupříkladu ze Slovenska, Velké Británie, Nového Zélandu, Skotska, Izraele, Ameriky či Francie – ta se do toho zapojila sama od sebe, což nás těší,“ řekla Dominika. O iniciaci Open Gate již měsíce informují česká média, např. Český rozhlas, MF Dnes, ČT, regionální Deníky, Lidové noviny a mnoho dalších.

Zapojte se i vy!

Chtěli byste rovněž přispět svým podpisem dobré věci a bojovat za ocenění tohoto

již skoro 104letého hrdiny? Stačí navštívit webovou stránku

<http://www.nicholaswinton.eu/>, kde je možné podepsat petici online. Také se na těchto stránkách dozvíte veškeré aktuality ohledně dění okolo celé iniciativy, můžete si přečíst životní příběh siru Nicholase Wintona, komunikovat s iniciátory projektu či sledovat počet podpisů. K dnešnímu dni (16. 3. 2013, 14:22) petici podepsalo 176 869 lidí. Číslo každým dnem narůstá. Připojit se můžete i na facebooku – „Nobelova cena za mír pro siru Nicholase Wintona“. Podpisová akce bude probíhat až do května, tak neváhejte a staňte se právě vy těmi, co pomůžou siru Wintonovi dosáhnout spravedlivého ocenění.

František Berger
absolvent Open Gate

Kde podepsat petici on-line:

www.nicholaswinton.eu

Zajímavosti o Nicholasi Wintonovi:

- narodil se 19. 5. 1909 v Londýně, za necelé dva měsíce mu tedy budou neuvěřitelné 104 roky
- pochází z židovské rodiny
- riskoval svůj život i životy svých blízkých, aby zachránil 669 československých židovských dětí
- nikdy se nikomu o svém hrdinském skutku nikomu nesvěřil (tajemství náhodou odhalila až jeho žena)
- svůj čin považuje za samozřejmost
- Nobelovu cenu za mír skromně odmítá
- bylo o něm natočeno několik dokumentárních filmů, z nichž nejznámější jsou „Síla lidskosti“ a „Nickyho rodina“
- v roce 1998 oceněn prezidentem Václavem Havlem řádem T. G. Masaryka
- královnou povýšen do šlechtického stavu s právem užívat titul **sir**

Studenti Open Gate sbírají v Praze podpisy pro siru Wintona

Patronkou aktivy studentům je předsedkyně Poslanecké sněmovny Miroslava Němcová, která studenty Open Gate přijala v parlamentu

ZLAŤÁCI

ZDRAVÉ PĚTKY

Velká soutěž s Nadačním fondem Albert: Staňte se Zlaťáky v kuchyni!

Zdravá Pětka připravila pro děti zbrusu nový projekt s názvem „Zlaťáci v kuchyni“. Jedná se o první ze série talentových kuchařských show. Ta je určena žákům 2. stupně základních škol a dětem z dětských domovů starším 11 let, které mají v soutěži vlastní kategorii. To znamená, že soutěží přihlášené týmy z dětských domovů v každém regionu mezi sebou. Porota vybere ty nejlepší z nich a o finalistech z regionu postupujících do celostátního kola už rozhodne v dubnu v online hlasování na www.zlataci.cz veřejnost – svůj tým tedy mohou podpořit všichni kamarádi, známí, tety a další fanoušci.

Jak se zapojit? Soutěží tříčlenné týmy, které společně vymyslí recept ze zdravých potravin, připraví ho a u přípravy se spolu s výsledkem svého díla vyfotí. Jedná se

o foodstylingovou show, to znamená, že je velký důraz kladen na výsledný vzhled pokrmu – musí to být skoro umělecké dílo! Fanoušci totiž o vítězi hlasují jen podle fotografií, a proto musíte co nejvíce zaujmout oko :). A dokonale musí vypadat nejen jídlo, ale i vy – kuchaři. Recepty vybírejte ze studené kuchyně, nebudete nic vařit, pouze krájet, řezat, motat, míchat a podobně.

Jaké potraviny vybrat? Doporučujeme ovoce a zeleninu – ty jsou nejzdravější a nejbarevnější, budou na talíři dobře vypadat. A dá se s nimi bezvadně kouzlit. Ale můžete přidat ještě další ingredience ze zdravých potravin potravinové pyramidy. Jestli nevíte, které to jsou, podívejte se na www.zdrava5.cz. Vsadte na zajímavý nápad, vtip a šikovné ruce. A nepamínejte, že jste tým a to musí být na fotografiích vidět – všichni se zapojují stejnou měrou. Uzávěrka fotografií soutěžních pokrmů je 31. března 2013. Těšíme se na vaše úžasné výtvary! O celé soutěži si přečtete víc na www.zlataci.cz.

O Zdravé Pětce

Zdravá Pětka je vzdělávací projekt Nadačního fondu Albert, který **zdarma** navštěvuje základní a mateřské školy v celé České republice. Hravou a soutěžní formou učí děti jak se zdravě stravovat. Jiný program mají děti na 1. stupni – Školu Zdravé Pětky a jiný ti starší – ti se učí, jak připravit správnou a zdravou párty. Pokud chcete, aby Zdravá Pětka přijela i k vám, poproste tetu, aby přihlásila přes web www.zdrava5.cz.

Nadace Terezy Maxové pomáhá studentům

Určitě pro nikoho z vás nebude novinkou, že Nadace Terezy Maxové se dlouhodobě věnuje dětem a mladým lidem, kteří žijí v dětských domovech. Vymýšlí a připravuje pro ně různé zajímavé projekty a právě teď je tady zase s novým nápadem.

Taky přemýšlíte o tom, jaké povolání by vás jednou bavilo, čím chcete být? Možná už víte, co byste chtěli dělat, ale nejste si jisti, jakou školu k tomu musíte vystudovat. Stejnou otázku řeší i děti z několika dětských domovů, které se zapojily do projektu s Nadací Terezy Maxové. Tyto děti teď mají možnost popovídat si s člověkem, který jim dokáže poradit ve chvíli, kdy hledají tu správnou školu, kdy přemýšlí o svém budoucím zaměstnání nebo kdy začínají hospodařit s vlastními penězi a potřebují se poradit jak.

Osobní průvodce...

Jejich průvodce s nimi může navštívit vybranou školu nebo také navštívit úřady, kde se ještě neorientují, také jim pomůže najít třeba brigádu na léto. Ty starší z nich nasměruje, kde se dá hledat zaměstnání v nejbližším okolí a co je potřeba udělat pro, aby člověk zajímavou práci dostal. Takovou příležitost zatím dostalo přibližně 70 dětí ze sedmi dětských domovů po celé České republice, a z jejich reakcí víme, že si nové možnosti pochvalují.

...i pracovní nabídky

A to zdaleka není všechno. Nadace chystá další aktivitu, která bude zaměřená na vás, kterým je víc než 18 let a hledáte vhodné zaměstnání. Pro vás bude existovat nový web, který bude shromažďovat nabídky od firem ve vašem okolí. Jednoduchým způsobem si tam najdete pozice, které by vás zajímaly a to přímo u firem, které budou na vás příchod připravené. Cílem je, abyste se ve svém prvním zaměstnání cítili dobře, aby první zkušenost v práci byla pokud možno příjemná. Možná vás napadlo, že byste taky měli chuť se do spolupráce zapojit. Právě teď máte ideální příležitost – kontaktujte Nadaci Terezy Maxové prostřednictvím Simony Petrejšové na e-mailové adrese: simona.petrejova@terezamaxovadem.cz.

Držíme všem palce!

Simona Petrejšová

Nadace Terezy Maxové dětem

Slavnostní zakončení Jarmarků s Albertem

Ve čtvrtek 28.2. jsme pozvali děti ze tří vítězných dětských domovů do kina v Praze na slavnostní zakončení Jarmarků s Albertem 2012. Po předání cen (finanční dar 6000 Kč na výtvarné potřeby a taška plná dárků od Alberta) je čekal animovaný film Rebelka a dobrý oběd.

A kdo zvítězil?

Dětský domov Aš získal Cenu za nejlepší propagaci projektu. Jeho zástupci nám prozradili, že tržbu z Jarmarku použili na vstupné do kina a divadla.

Dětský domov Náměšř nad Oslovou získal Speciální cenu za skvělý prodejní tým, který utržil na Jarmarku parádních 8040 Kč. Z toho šla velká část přímo na odměny zapojeným dětem, které vyráběly výrobky a prodávaly. Zbytek použijí na sportovní aktivity.

Dětský domov Dolní Počernice získal Cenu za nejlepší reklamní slogan, který vznikl jako týmová spolupráce dětí a vychovatelů:

"Andělské zvonění oznámí jarmarky, přijďte se podívat v Albertu na dárky, Vánoce přichází, kupujte výrobky, od dětí z Počernic těšte se na dárky."

Gratulujeme vítězům a děkujeme všem 18 zapojeným domovům.

Velké díky patří Nadačnímu fondu Albert za podporu pilotního ročníku projektu a všem hypermarketům Albert, ve kterých se Jarmarky konaly.

**Nad'a Dittmannová
Spolu dětem o.p.s.**

Průběh projektu

2012

- jaro – vyhlášení projektu
- květen – červen – školení Obchodníkem snadno a rychle v regionech
- listopad – prosinec – Jarmarky s Albertem v Ostravě, Olomouci, Brně, Praze, Teplicích a Plzni

2013

- únor – slavnostní zakončení – ocenění 3 vítězů

Projekt v číslech

- zapojeno 18 DD – přes 200 dětí a 40 vychovatelů
- 6 školení
- 6 Jarmarků
- celkové tržby 101.400 Kč
- prodáno 2.860 kusů výrobků
- 3 vítězné domovy

Projekt Jarmarky s Albertem byl finančně podpořen Nadačním fondem Albert v rámci grantového programu Nadační fond Albert dětem. Děkujeme.

Přihlaste se do Jarmarků s Albertem 2013

Milí čtenáři,

s velkou radostí vám oznamujeme, že díky podpoře Nadačního fondu Albert můžeme vyhlásit pokračování projektu Jarmarky s Albertem i v letošním roce.

Posláním projektu Jarmarky s Albertem je ukázat dětem a mladým lidem z dětských domovů, že „bez práce nejsou koláče“. Hravou a poznávací formou předává dětem zkušenosti ze světa podnikání, dává jim možnost tvořit a získat dovednosti, které použijí v samostatném životě mimo dětský domov.

- do projektu bude zapojeno 20-25 dětských domovů
- každý domov získá 5 tis Kč na materiál určený na výrobu výrobků a výzdobu stánků, dále na cestovné na školení a samotný Jarmark
- v květnu a červnu proběhnou jednodenní školení prodejních dovedností Obchodníkem snadno a rychle

- Jarmarky se uskuteční v listopadu a prosinci ve vybraných prodejnách Albert – termíny a místa přizpůsobíme zapojených domovům i prodejnám. Tržby případnou dětským domovům.
- na závěr projektu vybereme a oceníme nejlepší prodejce

Máte-li zájem o zapojení do projektu, kontaktujte nás na emailu nada.dittmannova@spoludetem.cz, zašleme Vám přihlášku. Uzávěrka přihlášek je 10. 4. 2013.

Nad'a Dittmannová
Spolu dětem o.p.s.

Projekt Jarmarky s Albertem byl finančně podpořen Nadačním fondem Albert v rámci grantového programu Nadační fond Albert dětem. Děkujeme.

nadace a organizace

Dejme šanci dětem

Chtěli byste chodit do kroužku? Potřebujete se zdokonalit v angličtině? Potřebujete na svůj učební obor speciální pomůcky? Chcete jít na nějaký speciální vzdělávací kurz?...

Všechna tato a další přání Vám může splnit projekt Dejme šanci dětem. Na webových stránkách www.sance.cz se můžete podívat na přání svých kamarádů, kteří se již do projektu přihlásili. Čekají, až se na jejich přání nasbírají potřebné peníze.

Jak se přihlásit: O svém přání se poraďte se svou tetou v domově. Na webových stránkách www.sance.cz v sekci Pro děti najdete online přihlášku a podrobná pravidla projektu. Přihlášku vyplníte, necháte potvrdit dětským domovem a pošlete na uvedenou adresu. To je vše! Pak už jen čekáte, až se penízký nasbírají.

JAKÁ PŘÁNÍ PODPORUJEME:

- knihy a učebnice do školy
- kurzy jazykové (soustředění, kurzovné, kurzy zahraniční, učební pomůcky...)
- kurzy sportovní (soustředění, kurzovné, sportovní kroužky...)
- kurzy nadstavbové – barmanské, svářečské apod.
- výbava pro učňovské obory všeho druhu (oblečení na praxi, nářadí, pomůcky, kufříky, učebnice apod.)
- kroužky všeho druhu (hudební, výtvarné, pohybové)
- hudební nástroje
- výtvarné potřeby

JAKÁ PŘÁNÍ NEPODPORUJEME:

- řidičské průkazy
- sportovní potřeby, oblečení a vybavení (kola, míče, lyže, tenisky apod.)
- sportovní oblečení a obuv
- pc, notebook, počítačové hry, aj.
- mobilní telefon, hudební přehrávač (discman, mp3, hi-fi věže)
- digitální fotoaparát
- šperky, bižuterie, kosmetika, módní oblečení
- hračky

Děkujeme za dlouhodobou podporu projektu společnosti BILLA a všem individuálním dárcům, kteří na přání přispívají!

BILLA
Bonus
club

Bav se a pomáhej s Oriflame – Jak pokračují projekty?

Již od října pracují skupiny kamarádů z devíti dětských domovů celé České republiky na svých projektech. Museli si je sami vymyslet, sepsat žádost a nakonec byli vybráni hodnotící komisí. Získali tak potřebné peníze, aby mohli uskutečnit svůj nápad a hlavně svým projektem pomoci někomu v okolí. O tom, které projekty to jsou, jsem vám psala v minulém Zámečku.

- Děti z **Boskovic** podnikly už několik výletů po okolí, kde mapují různé památky a zajímavosti. Na konci jejich projektu se můžete těšit na turistického průvodce. Na svých trasách také pravidelně uklízí odpadky a pomáhají tak životnímu prostředí.

- V **Budišově n. B.** děti pravidelně navštěvují seniory, připravují pro ně různá vystoupení a výzdobu.

- Šikovné holky z **Brandýsa nad Orlicí** uspořádaly keramickou dílnu pro děti z mateřské školy, nafotily a vyrobily krásný kalendář, jehož výtěžek pomůže pejskům v útulku, a uspořádaly krásnou vernisáž.

- V **Hoře sv. Kateřiny** navštěvují děti blízkou farmu, kde se učí o chovu zvířat, zpracování vlny. Budou také připravovat naučný program pro děti z mateřské školy.

- Děti ze **Senožat** uspořádaly několik divadelních představení pro seniory a mateřskou školu.

- Mladí redaktoři v **Tuchlově** vydávají každý měsíc časopis Tuchlováček plný zajímavostí, receptů a tipů.

- V **Uherském Ostrohu** si děti připravily vodnické divadlo a zábavný program pro mateřské školy a připravují ho také pro seniory.

- Kluci ze **Sedloňova** se starají již druhým rokem o včely.

- Ve **Frýdlantu** proběhne na jaře obnova povodněmi zničeného pozemku.

Svémi aktivitami děti ukazují, že mají talent a schopnost měnit nejen svůj život, ale i život ve svém okolí k lepšímu. Rádi je v tom podporujeme!

Veronika Vrzalová
Spolu dětem

Bav se a pomáhej s Oriflame realizuje Spolu dětem o.p.s. ve spolupráci s Nadací Terezy Maxové dětem a společností Oriflame.

Z kalendáře, který vyrobili ve VÚ a DDŠ Brandýs nad Orlicí.

Děti z Boskovic myslí při přípravě turistického průvodce i na ochranu přírody.

Kluci a holky z DD Hora Svaté Kateřiny se „seznamují“ s ovečkami.

V DD Tuchlov vychází každý měsíc bratříček Zámečku – časopis Tuchlováček.

O vodnickém představení dětí z DD Uher-
ský Ostroh jsme už v Zámečku psali...

Do Alberta na praxi

Je **ojedinělým** společensky odpovědným projektem v ČR. Dává **příležitost** zapojit se do společnosti. Přináší šanci pro plynulý **vstup** do světa dospělých. Vytváří prostor pro první finanční hospodaření. Cílem projektu je umožnit mladým lidem z dětských domovů brigádu v prodejnách firmy Ahold.

Pilotní projekt Do Alberta na praxi byl ukončen. Do pilotu byli zapojeni mladí lidé z dětských domovů Bojkovice, Černá Voda, Jeseník, Bystřice pod Hostýnem a Uherské Hradiště. Vybráni byli z řad účastníků projektu Postav se na vlastní nohy 2012. Podmínkou pro přijetí bylo úspěšné absolvování pohovoru. Významnou roli v projektu dále měli manažeři zapojených prodejen z Jeseníku, Uherského Hradiště,

Slavičína a Bystřice pod Hostýnem a vychovatelé z dětských domovů, kteří byli garanty spolupráce v místě brigády.

Hodnotící setkání pilotního projektu

V únoru jsme pro všechny účastníky pilotního projektu uspořádali hodnotící setkání. Chtěli jsme se dozvědět, jak se projekt líbil/nelíbil, jak byli či nebyli účastníci spokojeni, zda jim projekt přišel užitečný a co by navrhovali upravit do budoucna.

Setkání se uskutečnilo v Hypermarketu Albert v Olomouci. Po společném přivítání a krátkém úvodu se početná skupina rozdělila na brigádníky a manažery prodejen a vychovatele. Zatímco skupina „dospělých“ vyplňovala dotazníky a diskutovala, skupina brigádníků se Zdravou pětíčko připravovala netradiční pohoštění. Po přestávce se brigádníci vrhli na zpětnou vazbu projektu a manažeři s vychovateli mohli neformálně probrat další důležitá témata jejich spolupráce. Tečkou za společným setkáním

bylo předání přání pro projekt „Co bych popřál projektu do jeho dalšího pokračování“. Výstupy ze setkání budou využity při přípravách dalšího pokračování projektů zaměřených na podporu mládeže opouštějící dětské domovy.

Manažeři prodejen a vychovatelé hodnotí...

Brigádníci připravili
zdravou svačinku

Do Alberta na praxi v číslech

9 zapojených mladých
lidí z dětských domovů

4 zapojené prodejny
Albert

5 zapojených dětských
domovů

5 garantů (vychovatelů)
v místě realizace

125 odpracovaných směn

486,9 odpracovaných hodin

Postav se na vlastní nohy

Projekt **Postav se na vlastní nohy**, jehož součástí byl i pilotní projekt Do Alberta na praxi, uzavřel svůj 3. ročník. V roce 2012 se do projektu zapojilo **31 mladých lidí** ve věku 15 – 20 let a **9 vychovatelů z dětských domovů**: Bojkovice, Černá Voda, Jeseník – Lázně, Jihlavy, Bystřice pod Hostýnem, Strážnice, Volyně a Uherské Hradiště.

Postav se na vlastní nohy je vzdělávací projekt s následným procvičením v praxi, je zaměřený na posílení znalostí, dovedností a osobnostní rozvoj dospívající mládeže před odchodem z ústavního zařízení. Projekt má za cíl komplexně posílit samostatnost mládeže a připravit ji na životní situace, které bude muset po odchodu z dětského domova řešit. Tematicky je zaměřen na několik oblastí: zaměstnání, vztahy, bydlení, finanční hospodaření a plánování životních kroků. Hlavními aktivitami projektu jsou zážitkově vzdělávací setkání, krátkodobé (letní) brigády a podpora profesních kompetencí zapojených výchovných pracovníků.

Teenageři z domovů dostávají v Albertu šanci pracovat.

Projekt je realizován za laskavé podpory: Ministerstva práce a sociálních věcí ČR, Nadačního fondu Albert v rámci grantového programu Nadační fond Albert dětem, Společnosti Procter & Gamble, Zahradnictví Líbeznice, společnosti RWE Transgas, a.s., HESTIA o.s. - Dárcovskému programu Etela a Dittmann Consulting s.r.o.

Všem dárcům děkujeme!

ŠVAGR odjel na vánoční prázdniny

do Japonska

Vánoční tábor je již tradičně akcí zaměřenou na poznávání nějaké země (nám vzdálené i bližší). Letošním hlavním tématem bylo Japonsko a tím i japonská kultura, zvyky,...

Velcí i malí Švagřáci měli možnost se od 28.12.2012 do 2.1.2013 dozvědět o Japonsku hodně zajímavostí. O tuto poznávačku měli zájem DD Zvíkov, Žichovec, ale také ZDVOP Robinson z Klenčí a Stodu. Menší štěstí (spíš smůla!) však měl DD Staňkov, který se kvůli řádění epidemie nešťovic a příušnic nakonec nemohl zúčastnit. O 21 dětí se na ŠVAGRtáboře staralo 11 dobrovolníků.

Všechno to začalo 28. 12. odpoledne. Vydali jsme se na bojovku, během které nebylo úplně důležité být rychlý, šlo hlavně o přesnost v odpovědích (otázky se samozřejmě týkaly Japonska). A pak už to šlo jako po másle.

Origami, ikebana, kimono...

Naučili jsme se základy japonštiny, umíme jíst hůlkami (dokonce nejen nudle a rýži). Oslavili jsme svátek chlapců a dívek, vyrobili jsme si ja-

ponské ryby, panenky, sakurové háje. Bezvadně rozumíme japonským názvům (kimono, origami, sumo, obi, sakura). Vyzkoušeli jsme si, jaká je dřina vyhrát nad soupeřem v sumo zápasech. Vyrobili jsme si samurajské meče i přílby. Skládali jsme origami, vyráběli vějíře a ikebany, pekli jsme koláčky štěstí.

Nezapomněli jsme ani na oslavu Silvestra a Nového roku, ten jsme přivítali tancem, hudbou a ochutnávkou pravého japonského čaje. Během večera jsme také ochutnali vlastnoručně vyrobené sushi.

Sumo – nejpopulárnější japonský sport.

Dopisy do nebe

Do nového roku jsme snad vkročili tou správnou nohou. Dodrželi jsme japonskou tradici a napsali dopisy do nebe, které obsahují nejtajnější přání.

Nakonec jsme ani nemuseli sedět hodiny a hodiny v letadle, abychom Japonsko tak trochu navštívili. Úplně nám stačila základna v Pašekách a z té jsme si NAŠE Japonsko udělali sami a poŠVAGRovsku.

Ted' už ale nezbývá nic jiného, než se těšit na další ŠVAGRakci, v únoru čekají větší děti hory a v březnu vyrazíme na jarní tábor a Velikonoce.

V domově už budu jíst jenom hůlkami :)

Sayonara (nashledanou) Alena Jedličková

Tato akce je součástí celoročního projektu „Jsem tady a budu tady!“, který je financován z darů veřejné sbírky společného dlouhodobého projektu České televize a Nadace rozvoje občanské společnosti s názvem POMOZTE DĚTEM! Na financování tohoto projektu se podílí i Město Písek. Děkuje!!!

Na lyžích se ŠVAGRem

Občanské sdružení ŠVAGR z Písku pro nás připravilo krásných pět dní zimního lyžařského tábora na Špičáku. Přijelo nás sedm dětí z dětského domova Staňkov, osm dětí z dětského domova Písek a tři děti z rodiny. Po celou dobu tábora se o nás starali naše Švagr tety a Švagr strejdové.

První den jsme se ubytovali v horské chatě Pod Svahem a večer začali módní přehlídkou – kolecké zimní oblečení na svah 2013. První se nám ukázala teta Anet, která předvedla, co bychom na svahu měli mít na sobě. A pak to začalo... Byly jsme na řadě my děti. Každý předvedl svůj lyžařský model. Normálně musím to napsat: vypadalo to trochu jako „striptýz“.

Druhý den hned ráno jsme se rozdělili do skupinek. V první skupině byli ti, co stáli na lyžích poprvé, a ve druhé skupině ti, co to umí. My velcí a zkušenější lyžaři jsme šli lyžovat přímo na Špičák, který měří 1202 m.n.m. Ti menší šli na dětské lyžařské hřiště s pohyblivým kobercem, které je hned pod Špičákem. Bylo to luxusní, jezdit na tak velké sjezdovce, která má pět hlavních tratí a snowpark. Já jsem jezdil pouze na první, druhé a třetí trase. Trasa č. 4 pro mne byla příliš prudká. Na vrchol Špičáku jsme

jezdili čtyřsedačkovou lanovkou a sjížděli, co jsme mohli. Dokonce jsme skákali i na skokáncích ve snowparku.

V pátek následovalo opět lyžování. Večer jsme si promítali fotky a videa, které během dne vyfotili a natočili naše tety a strejdové. Čtvrtý den jsme se rozdělili. Polovina jela na výlet na běžkách a ostatní šli lyžovat, tentokrát do areálu Nad Nádražím. Závěrem odpoledne jsme si udělali „bojovku“. V lyžařských botách jsme došli až na vrchol kopce Belveder.

Odtud jsme sjeli po sjezdovce, někteří na lyžích, někteří na snowboardech, jiní jen na bobech, až k naší chatě. K večeri jsme měli výborné lasagne.

Myslím si, že tento tábor se všem moc líbil. Švagr nám dal to, co jsme si přáli. Naši vedoucí s námi trávili svůj volný čas, a to zadarmo. Obrovské díky patří tedy všem švagr tetám, švagr strejdům a všem, co podpořili tento zimní tábor. Moc děkujeme!!!

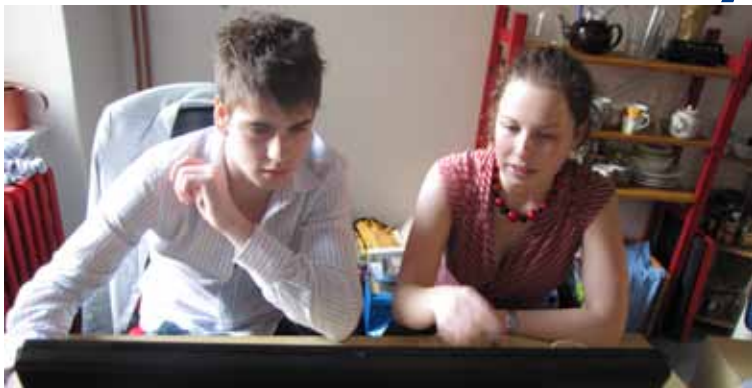
**Albín Augustýn Balát
DD Staňkov**

- Tato akce je součástí celoročního projektu „Jsem tady a budu tady!“, který je financován z darů veřejné sbírky společného dlouhodobého projektu České televize a Nadace rozvoje občanské společnosti s názvem POMOŽTE DĚTEM! a z příspěvku Města Písek.

- Děkujeme Ski areálu Špičák za poskytnutí skipasů a za spolupráci při pořádání tábora.

Co po odchodu z dětského domova? **Letní dům vám pomůže najít práci v Praze a postavit se na vlastní nohy**

Přemýšlíte, že byste po odchodu z dětského domova chtěli začít svůj nový život v Praze nebo už v Praze či v jejím okolí bydlette a práci ne a ne najít? Nestyďte se obrátit na Letní dům. Jsme připraveni a uděláme vše, co bude v našich silách, abychom vám pomohli.

Jak to zařídíme?

Máme projekt „Spolu do zaměstnání“, jehož cílem je poskytnout mladým lidem po odchodu z ústavní výchovy pomoc při hledání zaměstnání. Finančně nás podporuje Evropská unie z Evropského sociálního fondu a hlavní město Praha.

Všem mladým lidem ve věku do 26 let nabízíme pracovní poradenství. To znamená, že vám zkušení pracovníci poradí, kde a jak hledat zaměstnání, jak odpovídat na inzeráty, jak formulovat motivační dopis. Dále vás připraví na pracovní pohovor, pomohou s výběrem zaměření práce, sestavením vašeho životopisu, popř. s výběrem dalších vzdělávacích aktivit. V projektu budeme spolupracovat i s odborníky, kteří provedou tzv. profesní diagnostiku. Tou se budou snažit zmapovat vaše možnosti uplatnění na trhu práce. Letní dům také pracuje na vytvoření co nejširší sítě kontaktů na významné firmy / zaměstnavatele, kteří mají zájem o nové spolupracovníky.

Jednou z dalších aktivit je i možnost absolvovat dodatečné vzdělání formou kurzu či rekvalifikace. Své pracovní zkušenosti, zážitky nebo problémy si pak můžete vyměňovat prostřednictvím tzv. Job skupin, které se budou konat pravidelně po téměř celou dobu trvání projektu a povedou je pracovníci Letního domu.

Budeme spolu s vámi a podle vašich potřeb hledat různé formy zaměstnání – brigády, stáže či zaměstnání na klasickou pracovní smlouvu. K dispozici vám budou i pracovní asistenti, kteří vás zpočátku do zaměstnání doprovodí a budou vám oporou při vašich prvních pracovních krocích.

Pokud máte pocit, že právě takovou podporu právě teď nebo v blízké budoucnosti budete potřebovat, neváhejte nás kontaktovat. Těšíme se na vás a jsme tu pro vás.

Váš Letní dům

Jak se s námi spojíte?

e-mail: zamestnani@letnidum.cz

mobil: 777 732 047

Evropský sociální fond
Praha & EU: Investujeme do vaší budoucnosti

Práce? Prachy? Lidi?

Jmenuji se Martin, ale všichni mi říkají Marty. Absolvoval jsem 6 víkendových setkání se Správnou šancí. Každý víkend byl originál a vždy úžasný. Sešla se výjimečná parta lidí, ve které šlo všechno dobře, a byla zábava.

První dva víkendy jsme řešili komunikaci s lidmi, poznání jejich nálad a poznání sebe sama. Na třetím a čtvrtém víkendu jsme si povídali o pracovních podmínkách, jak správně a dobře uzavřít smlouvu a pak jsme si vše formou her zopakovali. Na posledních dvou víkendech jsme se bavili o finanční, cenové a rozpočtové gramotnosti. To znamená uplatnění a orientace na finančním trhu, o hodnotě

peněz a o tom jak si rozdělit peníze, které dostaneme, tak abychom celý měsíc vydrželi.

Všem bych určitě tento projekt doporučil, jelikož si myslím, že každý z nás má právo zařadit se zpět do normálního života a na to se musí naučit to, co se v DD nenaučí. Navíc lektori jsou fajn a prostředí, které na těchto víkendech panuje, je vskutku příjemné.

Projekt Správná šance realizuje Informační středisko Mikuláš. Již pátý běh víkendových školení bude probíhat od března do května 2013 na Vysočině. Pokud se chceš ještě zapojit a jezdit s námi na školení, podívej se na naše webové stránky www.mikulasops.cz, kde je i přihláška.

Kontakt:

Informační středisko Mikuláš o.p.s.

Šimona Müllerová

Email: Simona.mullerova@mikulasops.cz

Telefon: 777 007 235

www.mikulasops.cz

FB: Informační středisko Mikuláš

OPERAČNÍ PROGRAM
LIDSKÉ ZDROJE
A ZAMĚSTNANOST

PODPORUJEME
VAŠI BUDOUCNOST
www.esfcr.cz

Hasič nebo herec?

Vykoušejte si na festivalu OUT of HOME

Pobavit se a navíc se dozvědět něco o své budoucnosti? Tohle můžete jen na akci OUT of HOME, kterou pořádá v Praze 25. května občanské sdružení Mimo domov. Kluci a holky z domovů budou mít šanci vyzkoušet si několik zajímavých zaměstnání

„Děti si během celodenní zážitkové hry vyzkouší na různých místech Prahy například práci moderátora v rádiu, redaktora v redakci velkého vydavatelství, módního návrháře, spisovatelky či hudebníka,“ říká Klára Chábová, zakladatelka sdružení a festivalu. A potkají zajímavé lidi, třeba herce Vojtu Kotka, který dětem představí hereckou a režisérskou profesi a zároveň bude hledat talenty pro festival Český tučňák.

A komu to bude málo, může se vypravit do Modré pyramidy. Tam si může spočítat, kolik by si za svou práci vydělal a co si za to může dovořit. Jinými slovy – finanční plánování s opravdovými odborníky.

Jaké profese poznáte:

- Herec
- Spisovatel
- Módní návrhář
- Moderátor v rádiu
- Hudebník
- Kriminalista
- Hasič
- Lektor break dance
- Architekt
- Aranžér
- Maskér
- Ilustrátor
- Kostymérka

www.mimodomov.cz
facebook.com/mimodomov

**Co obnáší povolání herce a režiséra?
Vyzkoušejte si u Vojty Kotka.**

Partneři:

**RWE, Magistrát hlavního města Praha, Všeobecná zdravotní pojišťovna,
Nadace Vodafone, Modrá pyramida, KOFOA, Lidovky.cz.
Mediální komunikaci zajišťuje RHA.CZ.**

Co čeká kluky a holky z DD Mikulov v roce 2013?

Nová láska, odchod z domova, tsunami a hubnutí

Barbora (13)

Myslím si, že rok 2013 bude pro mě náročný, protože jsem se rozhodla, že udělám něco se svým tělem. Musím zhubnout nebo se nevejdou do riflí. Snad se to vše splní.

Fanda Miker (19)

Věřím, že bude mnohem lepší než předešlý. Proč? Důvod si nechám pro sebe, nechci to zakřiknout.

Teta Irena

Věřím, že bude dobrý rok. Na konci je třináctka a na tu já věřím.

Teta Hana

Předpokládám, že bude pro mě úspěšný. A přinese mi změny k lepšímu. Chci více sportovat a upevnit si zdraví.

Dominik (15)

Rok bude pro mě dobrý, protože mám novou holku a snad za mnou bude jezdit.

David (13)

Budou dražší obchody a bojím se, že zruší moji školu, a že budu muset jít do jiné školy.

Kristýna (17)

Rok 2013 bude pro mě spíš lepší, protože co bylo, to bylo, a do budoucna můžu hodně změnit.

Jiří (18)

Bude pro mě plný změn. Počínaje závěrečnými zkouškami a pak můj vstup do života. Na něj se hodně těším, ačkoliv to obstarává hodně povinností. Takže do roku 2013 vkládám velké naděje.

Patrik (17)

Tento rok bude pro mě zajímavý, protože odcházím z 9. třídy a jdu se učit na kuchaře a doufám, že budu mít v nové třídě hodně hezkých holek.

Teta Pavlína

Rok 2013 bude bezpochyby pestrý, jako každý jiný. Jsem zvědavá, jestli v tomto roce mine svět nějaká přírodní katastrofa – Tsunami, hurikán, zemětřesení nebo povodně. Zatím v uplynulých letech se vždy něco takového odehrálo. Uvidíme, jestli se světem nepřežene nějaký vojenský konflikt, politická aféra nebo revoluce.

A protože jsou to věci, které nedokážeme ovlivnit, přeju si, aby rok 2013 byl zároveň plný příjemných překvapení, abychom měli dostatek humoru, soucitu, pevných přátelství a samozřejmě lásky.

Strejda Filip

Rok 2013 bude úspěšný, plný překvapení, poznávání nových lidí a věcí, ale i záby. Je na každém z nás, jaký tento rok bude.

Teta Alena

Bude určitě hektický a plný radostných změn – přibude nový člen rodiny.

Připravil Franta Miker

vidle

scénář: Radeček & Helmut kreslí: Helmut & Radeček hrají: Cibule a Kébule

ŠTÍRE,

vylešti si kuličky a uspořádej turnaj.

VÁHO,

hvězdy ti radí, abys zkoušela víc experimentovat. Akorát jsem přeslechl s čím, takže nevím, jestli máš experimentovat při vaření, s láskou, chemikáliemi, v hudbě... No však ty už na něco přijdeš.

STŘELČE,

dej si bacha na zvědavce. Svoje tajné věci si pořádně schovej, nebo je někdo objeví a všichni budou o tobě všechno vědět.

BLÍŽENČE,

spřestaň se pořád vracet v myšlenkách do minulosti a raději plánuj. Třeba vymysli na příští víkend nějakou super akční výpravu, kterou podniknete s kámošema.

RYBO,

nesed' pořád u počítače jak leklá ryba a začni plánovat akce venku. Zima je pryč, tak na co čekáš?!

RAKU,

aby byl klid, tak se s nikým raději nehádáš a všem jenom ustupuješ. Ale pozor, podle konstelace Jupitera a Marsu přišla vhodná chvíle, abys začal vrčet i ty..

BERANE

podle hvězd máš sklony naletět na nějakou lež nebo podvod. Tak si dej bacha, vyměnit kopačák za žvýkačku je prostě blbost.

VODNÁŘI,

proč ti úsměv ve tváři, už tak dlouho nezáří? Jsi furt vážný jako mnich, kam se poděl ten tvůj smích? Jen se začni honem smát, neb tě vesmír potrestá!

KOZOROHU,

podle postavení hvězdné triády tě čeká pozvání na rande, ber to jako šanci, která se už nemusí opakovat..

BÝKU,

až letos spatříš první vlaštovku, honem na ní zakřič svý největší přání a uvidíš, že se ti brzy splní.

LVE,

přestaň ve škole stresovat a užij si tam trochu zábavy. To jsi věděl, že školní učebnice se dá docela dobře použít jako pinpongová páłka a školní lavice jako pinpongový stůl?

PANNO,

škoda, že si v našich horoskopech až na konci, protože zrovna, když jsem se chtěl zeptat nebes na tvoji budoucnost, přišlo ráno a hvězdy zmizely. To je fakt smůla!

Ještě jedno poděkování

...a protože upřímných „DÍKY“ není nikdy dost, ráda bych se s jedním takovým přidala i já. To proto, abych vyjádřila poděkování sponzorům, kteří svou velkorysostí udělali a stále dělají radost nejen nám v redakci, ale i vám, našim. Kromě všech našich tradičních partnerů, kterým děkujeme v tiráži, máme dva nové dárce!

Děkujeme Nadaci Vodafone, která redakci Zámečku věnovala čtyři fotoaparáty!

**Nadace
Vodafone
Česká republika**

Děkujeme společnosti LOGOSIGN za banery, které nám poslouží k prezentaci Zámečku na akcích, které Zámeček podporuje.

Veronika Vargová, šéfredaktorka

Básnička pro Máňu i Tonička

Mizí zima, sníh i mráz
louky sluncem vykvetou
barvy zkrášlí každý sráz
vlaštovky se nespletou
přiletí jak každý rok
bez nich žádný jaro není
žáby prodlouží svůj skok
hladiny řek táhní zpění

Opojení jarem čteme
v Zámečku tu spoustu stránek
a je jedno jestli leje
nebo fouká jarní vánek
za každého počasí
tahají se za vlasy
Kdo? Cibule s Kebulí
Ti dva nás nikdy nenudí.
Helmut

Závěrem

Máte rádi změnu, když se pořád něco děje a zítřek vás překvapuje? Nebo máte raději klid, když život kráčí po známých cestách a kromě počasí se nic nemění?

Oboje má něco do sebe. Ale říká se, že změna je život. Proto si pro vás Zámeček jednu velkou změnu připravil. Dvě titulní stránky! Jedna vás zve do světa zpráv, reportáží a rozhovorů, a ta druhá vás vezme mezi křivky, hry a tajenky.

Až si všechno přečtete z jedné strany, můžete pokračovat z druhé a pak zase naopak a tak pořád dokola, až do té doby, než vyjde příští číslo.

Přeji vám, aby vám to čekání na příští Zámeček rychle uteklo, stejně tak jako čekání na léto a prázdniny. A pokud vás náhodou bude škola dohánět k šilenství, nezapomeňte, že si můžete odpočinout u tohoto nového Zámečku, který má dva začátky a žádný konec.

Helmut

www.zamecek.net

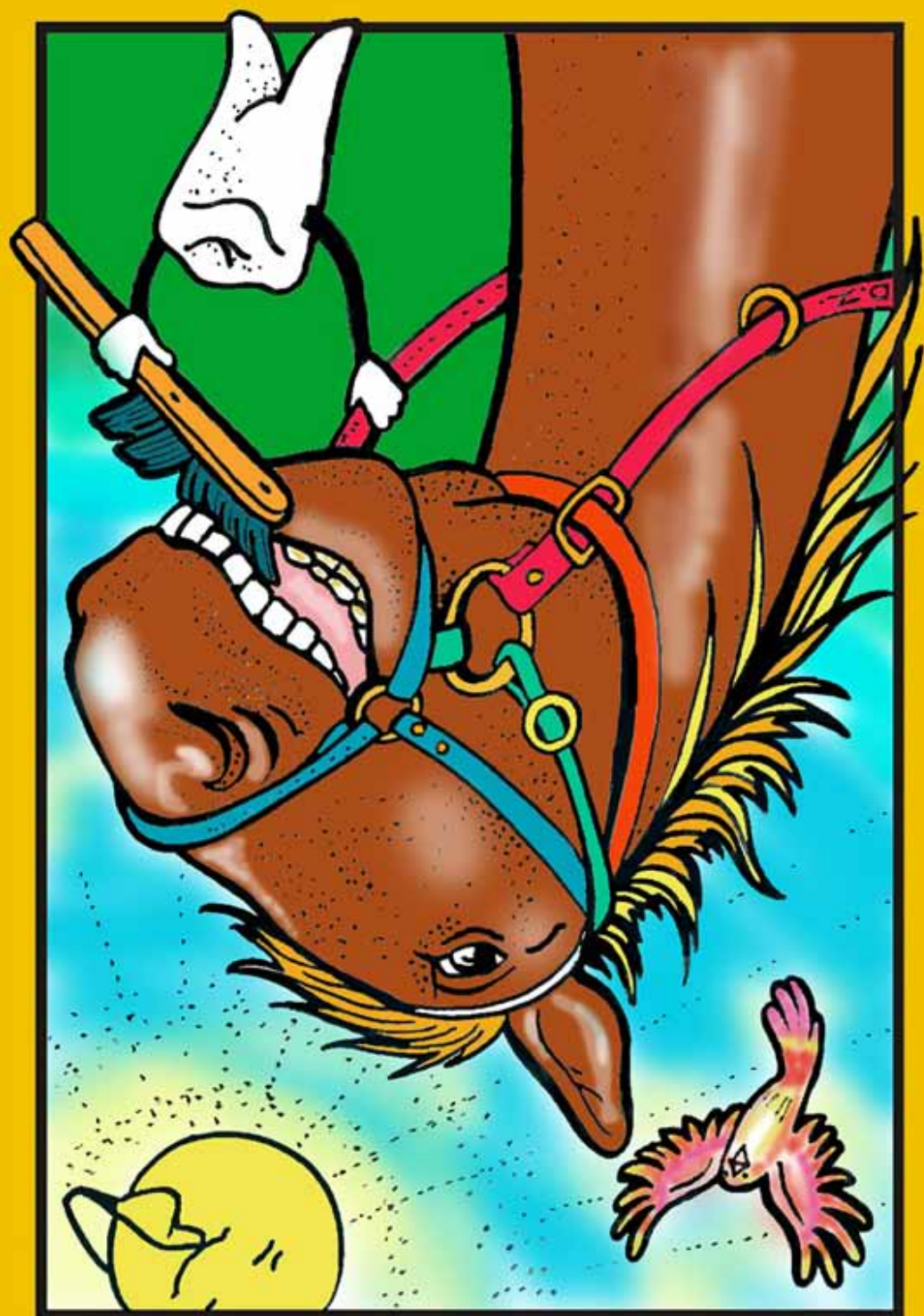

5.

Nejoblíbenější část školního roku.

A	B	C	D	E	F	G	H	I
☐	☐	☐	☐	☐	☐	☐	☐	☐
☐	☐	☐	☐	☐	☐	☐	☐	☐
☐	☐	☐	☐	☐	☐	☐	☐	☐
☐	☐	☐	☐	☐	☐	☐	☐	☐
☐	☐	☐	☐	☐	☐	☐	☐	☐
☐	☐	☐	☐	☐	☐	☐	☐	☐
☐	☐	☐	☐	☐	☐	☐	☐	☐
☐	☐	☐	☐	☐	☐	☐	☐	☐

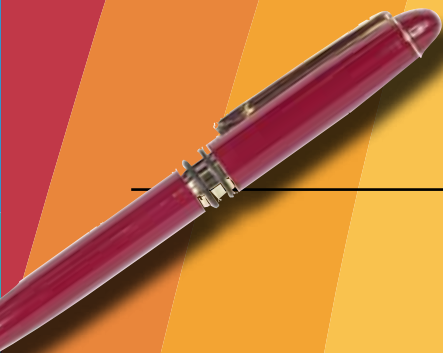
- Vodovorně:
- A – Přístroj k určování světových stran.
 - B – Mouravaty kocourek.
 - C – Posvicenské pečivo.
 - D – Jeník.
 - E – Hlavní město Veliké Británie.
 - F – Hastrman.
 - G – Rodiče a děti.
 - H – Kdo rube uhlí.
 - I – Část koňské nohy.
 - svíse – TAJENKA.

6.

Vypadá jak tkanička,
chybí jí však botička.
Dlouhá je a růžová,
před kosem se schovává.
Co je to?

Z	B	P	R	E	D	A	H	A	M	O	U	N	T
Y	D	A	L	K	O	I	V	A	S	O	L	A	I
P	I	U	B	H	I	A	K	K	A	L	A	Z	T
A	O	Y	O	I	Č	E	K	K	O	O	A	A	I
K	K	D	T	Y	D	O	R	V	E	K	E	A	A
R	A	R	A	R	R	A	R	V	K	K	A	Z	T
Y	H	K	R	A	R	A	R	V	E	K	E	A	A
P	I	U	B	H	I	A	V	A	S	O	L	A	I
A	O	Y	O	I	Č	E	K	K	O	O	A	A	I
K	K	D	T	Y	D	O	R	V	E	K	E	A	A
R	A	R	A	R	R	A	R	V	K	K	A	Z	T
Y	H	K	R	A	R	A	R	V	E	K	E	A	A

BABIČKA
OSIVO
PŘEDPONA KOULE
RADOH
KRAJKA
KRAKATIT
REJDY
SLÁVA
TYČKA
HRAĐČANY
HAMOUN
DOLČEK
PODKOVA
POKLADY
NAŽEV
KRUHY

Word	Frequency
Ohyza.	1
Sul kyseliny jodovodíkové.	2
Svtíadlo.	3
Jehličnatý strom.	4
Brašna.	5
Věšáčky zláčené na Vánoce.	6
Pracovník řemeslníka.	7
Ráno.	8
Jméno filmové masožravé rostliny.	9
Pepík.	10
Stroj upravující sjezdovky.	11
Bodlinatí savci.	12
Květiná.	13
Důlky.	14
Vodorovně – – – TAJENKA.	15

Dvě nožičky, dvě okénka a můstek, který je spojuje. Co je to?

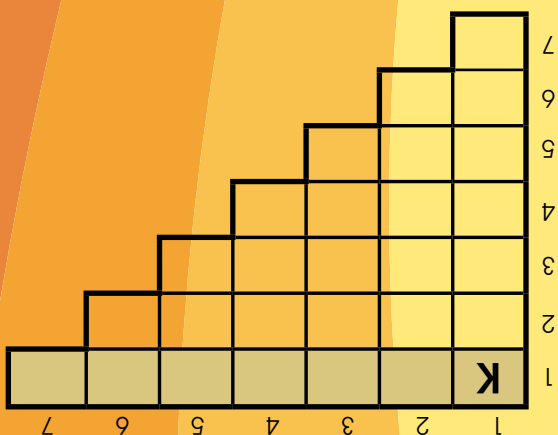
A	S	K			
B	S	K			
C	S	K			
D	S	K			
E	S	K			

Vodorovně:
A – Zahnutý hřebík.
B – Těměř.
C – Schovávачka.
D – Hora z kamene.
E – Šeredný muzik.
svislé – – – TAJENKA.

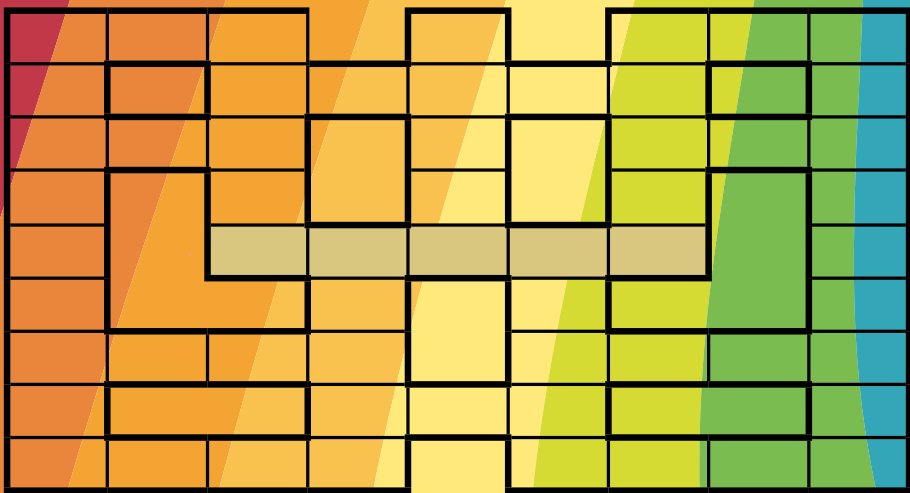
2.

Svým očáskem měř,
jak nám ten čas běží.
Černobílý kadeřík
- uříká sem
a pak zas nazpáték.
Co je to?

- 1 - TAJENKA.
- 2 - Osochnout na povrchu.
- 3 - Medvídkovité šelma.
- 4 - Stát v Přední Asii.
- 5 - Zn. autosvíček.
- 6 - Chem. zn. astatu.
- 7 - Předložka.

Přijde se (TAJENKA) vytvořit k fotografovi. Ten se jí píd: „Chcete to barevně, nebo vám stačí černobíle?“

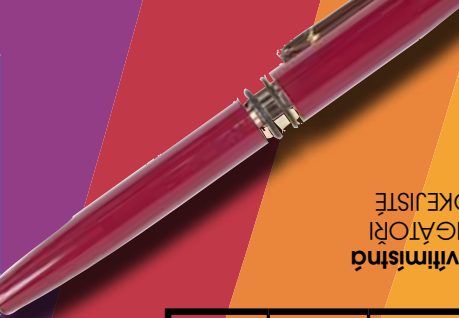

třímístná
ÉRA
LEO
OKA
SET
TŘI

čtřímístná
ČAP
HROM
KAPR
KŮRA
MORČE
ZATKA

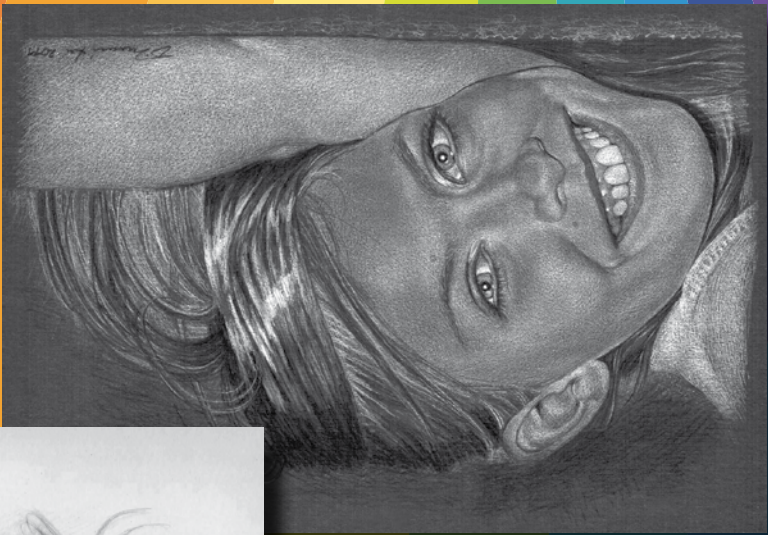
pětimístná
ATLET
BUDÍK
KLÍČE
KAČER

devítimístná
ALIGÁTORI
HOKEJISTÉ

Když někdo umí kreslit ..

... znamená to, že někdy musel začít, tak jako autorka těchto portrétů Dagmar Znaměnková. Začít můžete i vy, právě teď, ve velké výtvarné soutěži, kterou vyhlašujeme na vedlejší stránce. Nejlepším výtvarníkem nakreslí paní Znaměnková podobné portréty, jako jsou na této stránce.

*Důleka nejen pro
prcky je tady!*

Ahoj holky a kluci,
po několika letech se na stránky Zámečku vrací příloha pro všechny, kteří si
chtějí hrát! Máme pro vás omalovánky, křížovky i výtvarnou soutěž. A pokud
chcete, můžete se zapojit do soutěží, které vyhlášíme na této stránce.

redakce

Soutěž č. 1: Výtvarná

Soutěž pro všechny, kteří rádi malují. Nakreslete, jak vypadá váš „domov na
jaře“. Měl by to být pohled zvenčí na budovu vašeho děčáku, abychom
mohli v příštím čísle zveřejnit hezkou galerii dětských domovů.

Ceny pro vítěze:

Pro autora nejhezčího obrázku máme opravdu mimořádnou cenu – portrét,
který podle fotky nakreslí výtvarnice Dagmar Znamenáková. Na vedlejší stránce
se můžete podívat, jak takové portréty vypadají. Samozřejmě máme
i další ceny.

Soutěž č. 2: Křížováčská

Baví vás luštit? Na dalších stránkách najdete několik roháčků, doplňovaček,
hříbenovek, osmisměrek... Pokud se vám podaří je úspěšně vyplnit, pošlete
nám do redakce tajenku a máte šanci na jednu z výher!

Ceny pro vítěze:

Flešky do počítače, trička a další odměny!

Kam poslat výsledky?

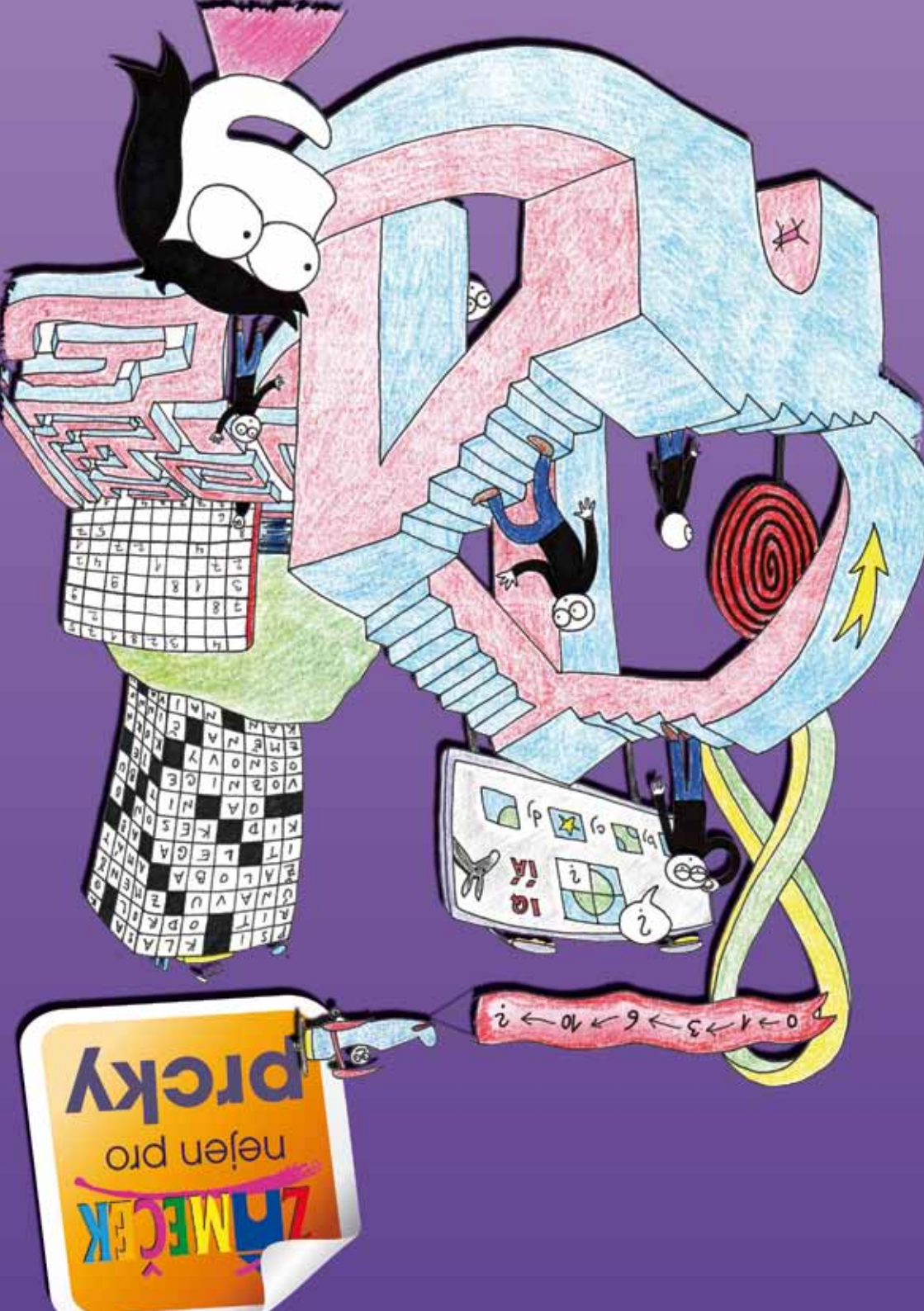
1. E-mailem (jen tajenky křížovek): redakce@zamecek.net
Nezapomeňte na své jméno, věk a domov.

2. Poštou:

Redakce Zámeček, Vladislav Sobol, Střední 6, 736 01 Havířov
U každého obrázku uveďte jméno, věk a domov.

Autorka

Za spolupráci na vytvoření „Zámečku nejen pro prcky“ děkujeme Dagmar
Znamenákové, autorce obrázků i omalovánek.

prcky

nejen pro

ZIMČEK